Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1702 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 16 octombrie 1954

Să folosim cu curaj critica și autocritica!

PARTIDUL clasei muncitoare acordă o uriașă importanță folosirii criticii și autocriticii. Cu ajutorul criticii și autocriticii, partidul își îmbunătățește neîncetat munca scoțînd la iveală și luptînd pentru lichidarea lipsurilor, educînd și călind pe membrii de partid și pe oamenii muncii, stimulînd inițiativa creatoare a celor ce muncesc.

Marea importanță pe care partidul o atribuie criticii și autocriticii își găsește expresie în prevederile proiectului Statutului modificat al P.M.R. care stabilesc că membrul de partid este obligat „să folosească în întreaga sa activitate și să stimuleze în fapt autocritica și critica de jos, să dezvăluie lipsurile și greșelile din muncă și să lupte pentru lichidarea lor, să lupte împotriva tendințelor de acoperire a lipsurilor, împotriva mulțumirii de sine și a amețelii de pe urma succeselor în muncă, să lupte hotărît împotriva încercărilor de gîtuire a criticii".

Partidul educă pe membrii săi și pe oamenii muncii în spiritul intransigenței revoluționare față de lipsuri. Pentru un comunist scoaterea la iveală a neajunsurilor existente în anumite domenii este o îndatorire de frunte, pentru că a trece nepăsător pe lîngă lipsuri înseamnă în fapt a le acoperi, a ascunde existența lor și deci a împiedica grabnica lor lichidare. Dezbaterea largă organizată pe marginea documentelor referitoare la Congresul al II-lea al Partidului și mai ales pe marginea proiectului Statutului modifcat al partidului, a prilejuit manifestarea înaltului spirit critic și autocritic al comuniștilor, hotărîrea cu care ei dezvăluie lipsurile din felurite domenii indiferent de persoana care este în cauză. Democrația internă de partid este asigurată în mod consecvent; membrii de partid își pot spune deschis părerea și pot critica în legătură cu orice problemă a muncii de partid.

Tăria partidului constă în legătura sa de nezdruncinat cu masele. Partidul își apleacă neîncetat urechea la glasul maselor și stimulează autocritica și critica de jos. Marea însemnătate a criticii de jos constă în faptul că masele largi, milioanele de oameni ai muncii care sînt adevărații făuritori ai vieții noastre noi, au posibilitatea să aducă o contribuție directă, activă la înlăturarea fenomenelor negative care, împiedică mersul înainte. Experiența maselor, reflectată în critica de jos, se îmbină cu experiența conducătorilor, face ca politica partidului să fie rodul năzuințelor cele mai fierbinți ale întregului popor muncitor. Critica maselor, făcută cu scopul de a consolida regimul democrat-popular și de a contribui la aplicarea consecventă a politicii partidului, este o expresie a unității de interese dintre partid, guvern și popor.

Partidul manifestă o grijă deosebită pentru dezvoltarea criticii și autocriticii în sînul organizației comuniste a tineretului din patria noastră, Uniunea Tineretului Muncitor. Democrația internă de partid, înaltul spirit critic și autocritic al comuniștilor constituie un model înalt pe care organizațiile utemiste și fiecare utemist se străduiesc să-l urmeze.

Biroul Politic al C.C. al P.M.R. — analizînd activitatea U.T.M. — a arătat că lipsurile manifestate în munca organizației de tineret sînt determinate și de faptul că critica și mai ales critica de jos n-au găsit condițiile necesare de dezvoltare în rîndurile U.T.M. Conferința pe țară a U.T.M., conferințele regionale, raionale și orășenești, ca și adunările organizațiilor de bază în care s-au prelucrat sarcinile trasate de hotărîrea Biroului Politic al C.C. al P.M.R., au dovedit hotărîrea utemiștilor de a folosi din plin arma criticii și autocriticii, așa cum ne învață partidul. În cadrul conferințelor și adunărilor au fost criticate lipsurile manifestate de diferiți tovarăși, indiferent de funcția pe care aceștia o ocupau. În organizațiile utemiste se înrădăcinează tot mai mult folosirea criticii și autocriticii ca un principiu de bază menit să ducă la îmbunătățirea continuă a muncii.

Critica și autocritica nu trebuiesc însă folosite numai la ocazii festive. Pentru ca critica și autocritica să fie cu adevărat o armă pentru înlăturarea a tot ceea ce împiedică mersul înainte, este necesar să fie folosită continuu. Critica de jos, trebuie stimulată și încurajată. Or, pentru aceasta este nevoie să dispară practicile care mai există în unele organizații utemiste de a întrerupe vorbitorul atunci cînd el critică, de a-l intimida. Este cu totul condamnabilă practica unor tovarăși de a impune „cenzurarea" scrisorilor către organele conducătoare și către presă, după cum trebuie înfierată cu tărie persecutarea corespondenților de presă de către unele elemente înapoiate. Gîtuirea criticii este o faptă profund antipartinică, o dovadă de lipsă de nivel politic și de conștiință socialistă. Iată de ce, partidul condamnă cu toată asprimea pe cei ce înăbușe critica de jos.

Pentru dezvoltarea criticii de jos este necesar, de asemenea, să dispară atitudinile formale ce se manifestă la unele organe utemiste, care iau cunoștință lipsurile semnalate dar, în ciuda repetatelor semnale, nu iau măsuri pentru lichidarea acestor lipsuri. Un exemplu concludent îl oferă comitetul U.T.M. din comuna Vadu Săpat, raionul Mizil, care, deși este de multă vreme criticat de către membrii organizației pentru lipsurile sale, nu ia nici o măsură pentru îmbunătățirea activității. Aceasta înseamnă dispreț față de critica de jos.

Mulțumirea de sine, îngîmfarea nu au ce căuta în organizațiile utemiste. Tovarășul prim secretar al comitetului raional U.T.M. Piatra Neamț, Finder, cînd a fost criticat pentru felul în care a pregătit o lecție a refuzat cu încăpățînare să primească critica. El era mulțumit de sine și nu vedea lipsurile. Acolo unde există mulțumire de sine, acolo nu se poate dezvolta spiritul critic și autocritic, ceea ce duce la stagnare, la mucegăire. Totodată, pentru a asigura dezvoltarea criticii și autocriticii, este nevoie să se lichideze familiarismul, tendințele de acoperire și cocoloșire a lipsurilor și greșelilor. Familiarismul înseamnă mușamalizarea reciprocă a lipsurilor, or aceasta este cu totul contrar stilului leninist de muncă care trebuie să existe în organizația noastră. De asemenea trebuie combătut mahalagismul care se manifestă prin bîrfa pe la colțuri, în spatele oamenilor sau într-un cadru străin de organizație.

O deosebită atenție trebuie să dea organizațiile utemiste *conținutului* criticii. Critica nu trebuie făcută „în general", ci trebuie să meargă în adîncimea faptelor, să scoată la iveală cu curaj lipsurile. A înșirui un lung pomelnic de lipsuri nu înseamnă a face critică. Critica trebuie să explice cauzele care au făcut posibilă săvîrșirea anumitor greșeli. Critica trebuie să fie principială, animată de dorința de a ajuta tovarășii care greșesc, trebuie să fie constructivă, să conțină propuneri pentru îmbunătățirea muncii. Autocritica nu trebuie să fie o recunoaștere formală, pur verbală, a greșelilor. Adevărata autocritică este dovedită prin fapte, prin lupta pentru lichidarea lipsurilor.

Organizațiile utemiste trebuie să educe pe membrii lor astfel încît aceștia să nu se teamă să critice cu curaj lipsurile fiind convinși că vor găsi tot sprijinul necesar. De asemenea, trebuie împiedicată orice încercare de folosire a criticii în scopuri dușmănoase, în scopul calomnierii unor oameni cinstiți și devotați cauzei socialismului.

Organizațiile utemiste trebuie să tragă învățăminte din experiența bogată a partidului clasei muncitoare.

Să folosim critica și autocritica pentru a căli pe membrii organizației noastre, pentru a ridica activitatea noastră la nivelul sarcinilor puse de partid.

IMEDIAT DUPĂ RECOLTARE — ACHITAREA COTELOR

SIBIU (De la corespondentul nostru). Pentru a-și îndeplini obligațiile față de stat, țăranii muncitori din raionul Sighișoara, își predau cotele de cartofi imediat după recoltare. Fruntașă pe raion este comuna Daneș unde planul de colectare a fost realizat în proporție de 36 la sută. Tînărul colector Suciu Sironin, care răspunde de comunele Daneș și Criș, desfășoară o susținută muncă în rîndurile țăranilor muncitori pentru a-și preda cotele către stat în întregime. Printre colectorii evidențiați se numără de asemenea și tinerii Filip Mihai și Lazăr Nicolae. Imediat după recoltare și-au predat cotele și numeroși țărani muncitori din alte comune printre care Hoghilag, Archita și Albești. În Hoghilag, de pildă, planul a fost realizat în proporție de 33 la sută, iar în Archita în proporție de 28 la sută. Spre bazele de recepție din raion se îndreaptă zilnic cu cotele de cartofi tot mai mulți țărani muncitori. În cinstea Congresului al II-lea al Partidului și a zilei de 7 Noiembrie ei vor să se achite cu cinste de obligațiile față de stat.

Au terminat însămînțările

OLTENIȚA (De la corespondentul nostru). — Gospodăria agricolă de stat Negoești a terminat însămînțările de toamnă încă de acum cîteva zile, potrivit angajamentelor luate în cinstea celui de al II-lea Congres al Partidului și a zilei de 7 Noiembrie.

Muncitorii, tractoriștii și tehnicienii gospodăriei au depus toate eforturile pentru a termina însămînțatul celor 390 hectare cu orz și 28 hectare cu secară înainte de termen. Printre secțiile fruntașe ale gospodăriei este și cea din comuna Herăști condusă de tovarășul Mereuță Simeon care pe lîngă cele 65 hectare orz însămînțat în rînduri încrucișate, a terminat și arăturile de toamnă de pe cele 340 hectare.

Cel mai bun tractorist de la secția Herăști este tînărul Păunică Marin care și-a depășit planul cu 20 la sută.

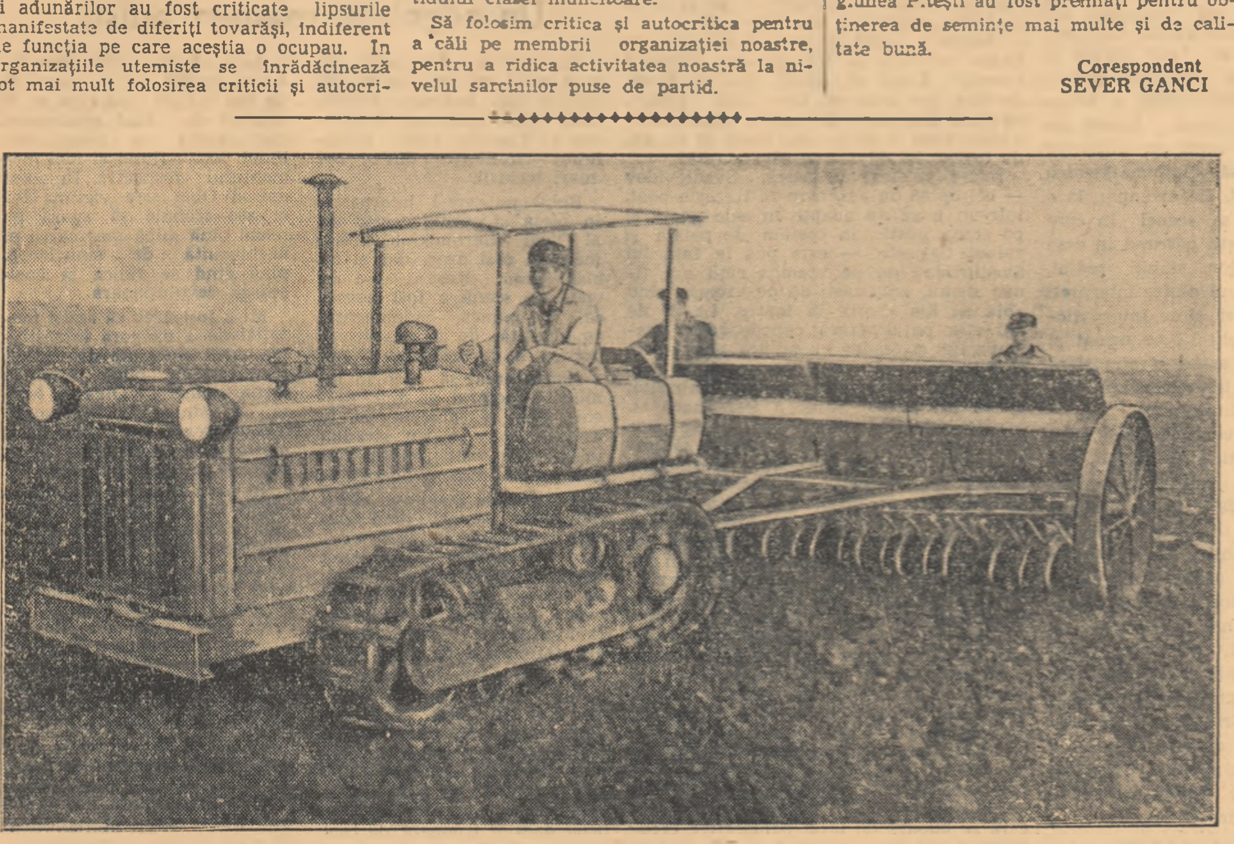
Își respectă contractele

Prin contractul încheiat cu depozitul regional I.S.A.P.V.S. Pitești, țăranul muncitor Marin Giura din comuna Dranovățul raionul Slatina, s-a angajat să cultive un hectar cu castraveți pentru semințe. În munca lui, el a aplicat regulile agrotehnice recomandate de tehnicienii legumicoli și a depășit cu mult producția pe care s-a angajat să o realizeze. Pentru cantitatea planificată de 150 kg. semințe de castraveți, Marin Giura a primit 8050 lei, iar pentru depășirea planului cu 80 kg. a fost premiat cu 840 lei. Din banii primiți el își poate cumpăra mărfuri prin comerțul de întîmpinare în valoare de 8050 lei.

Și țăranul muncitor Ion Radu din comuna Verguleasa, raionul Drăgășani a aplicat în munca lui cele mai înaintate metode agrotehnice. Prin aceasta, el a produs cu 756 kg. mai mult arpagic decît prevedea angajamentul luat prin contractare, pentru care a fost premiat cu 771 lei. Din suma de 7237 lei primiți el va putea cumpăra prin comerțul de întîmpinare, așa cum și-a propus, cherestea și țiglă în valoare de 6466 lei.

Respectîndu-și angajamentele luate prin contracte, 20 de țărani muncitori din regiunea Pitești au fost premiați pentru obținerea de semințe mai multe și de calitate bună.

Corespondent
SEVER GANCI

Bătălia pentru executarea la timp și în bune condiții a însămînțărilor de toamnă se desfășoară cu intensitate în întreaga țară.

In fotografie: tractoristul Roth Martin de la S.M.T. Turnișor, raionul Sibiu, lucrînd pe ogoarele gospodăriei colective din comuna Șura Mică. El însămînțează după metoda înaintată sovietică — în rînduri încrucișate. În cadrul întrecerii pentru titlul de „cel mai bun tractorist" a devenit fruntașul stațiunii, realizînd, pînă la 10 octombrie, 61,4 la sută din planul campaniei de toamnă.

Foto: *EUG. CSIKOȘ*

În cinstea Congresului Partidului și a zilei de 7 Noiembrie

Fiecare tînăr — fruntaș în întrecere

Un ajutor dat la vreme

În întreprinderile patriei noastre se desfășoară tot mai viu întrecerea socialistă. Utemiștii și tinerii aplică noi metode de lucru, noi inițiative, pentru ca randamentul muncii lor să fie tot mai mare.

Pentru acest lucru, dorința tuturor este ca la succesele obținute să contribuie în aceeași măsură întreaga masă de tineri. Acțiunea de ajutorare a celor rămași mai în urmă cu îndeplinirea sarcinilor de producție este îmbrățișată cu căldură de tinerii din numeroase întreprinderi.

Iată în fotografia noastră (stînga) pe utemista Bretea Constanța. Pînă mai acum cîtva timp ea dădea produse de calitate inferioară și era indisciplinată în producție. În ajutorul ei a venit comunista Zablovschi Ioana. Tovarășa ei de muncă o îndrumă și o sfătuiește în permanență. Fiind ajutată, utemista Bretea Aurelia a reușit să dea în medie cîte 400 kg. vase zilnic în loc de 336 kg. vase cît este norma.

Foto: *R. COSTIN*

Sprijin tovărășesc

Tinerii de la Întreprinderea „Metalurgica" din Pitești vor ca la angajamentele pe care și le-au luat să contribuie din plin întregul colectiv și nu numai un grup de consacrați, fruntași ai întrecerii socialiste.

Lucruri frumoase pot fi obținute nu numai cu muncitorii calificați care își îndeplinesc și depășesc normele și dau produse de calitate.

Astfel, în ziua de 6 octombrie la ieșirea din schimb, utemiștii din secția lăcătușerie s-au adunat într-o consfătuire pentru a vedea cum pot să ajute pe cei rămași în urmă și să-i ridice la nivelul muncitorilor fruntași. Lăcătușul Gheorghe Florea, care lucrează la stingătoare de incendii își depășește regulat normele. Ultimul plan lunar și l-a depășit cu 200 la sută.

— Eu am să ajut pe cea mai nouă tovarășă a noastră de muncă, pe Nedelcu Anghelina, care a venit de curînd din școală — a spus Gheorghe Florea. Ea este nouă și se va acomoda mai greu cu problemele de producție. Vreau ca ea să execute cele mai grele operații pe care le execut și eu.

— Dacă este vorba așa — a sărit Ghiță Ilie, tot lăcătuș și el — eu am să ajut pe o tovarășă a mea care am văzut că nu-și îndeplinește norma decît în proporție de 65—70 la sută. Îndrumată cum trebuie tovarășa Sima Maria poate să facă mult mai mult decît face acum.

Și așa a și fost. Ajutorul tovărășesc în muncă a dat roade chiar a doua zi de lucru. La sfîrșitul primului schimb, avînd sprijinul lăcătușului Ghiță Ilie, tovarășa Sima Maria avea norma îndeplinită cu 100 la sută.

De asemenea, Nicolae Dezrobitu care nu reușise pînă atunci să-și îndeplinească norma decît în proporție de 70—80 la sută avînd sprijinul lui Stoica Tănase, în prima zi de lucru a reușit să-și realizeze norma zilnică în numai 5 ore și jumătate.

Corespondent
SENTALER ROLAND

Ce au hotărît tinerii turnători

PLOEȘTI (de la corespondentul nostru).

Secția de turnătorie a întreprinderii „Feroemail" din Ploești constituie secția de bază a întreprinderii, în îndeplinirea sarcinilor privitor la planul produselor de larg consum.

Despre realizările și faptele colectivului din această secție, obținute în cinstea celui de al II-lea Congres al Partidului și a zilei de 7 Noiembrie, se poate vorbi mult. Cîte lucruri frumoase nu se pot spune despre turnătorii care-și depășesc normele, dau lucru de bună calitate și realizează însemnate economii!

Din păcate însă, mai sînt unii care dau lucruri de slabă calitate, fac rebuturi, iar unii tineri nu-și realizează în întregime sarcinile de plan zilnice.

De aceea acțiunea patriotică de a ridica pe cei rămași în urmă la nivelul fruntașilor a fost îmbrățișată cu căldură de întreg colectivul secției turnătorie.

Brigăzile utemiste de turnători, utemiști fruntași în producție, în cadrul unui miting ținut cu întreg colectivul de turnători au propus aplicarea în viață de către toți fruntașii secției a prețioasei inițiative de ajutorare în muncă a celor rămași în urmă.

La acest miting comunistul Bretea Vasile, maistru turnător, a arătat că sînt tineri care își depășesc zilnic norma în proporție de 40—120 la sută, realizează însemnate economii și dă în același timp lucru de bună calitate.

Dar mai sînt chiar utemiști ca: Diaconescu Gheorghe, Soare Damian, Gheorghe Rădița, Apostolescu Ecaterina și alți tineri turnători care dau rebuturi, lipsesc nemotivat de la lucru etc.

Tov. Bretea a mai arătat că din cauza codașilor în producție, a nerespectării timpului de lucru planul pe luna august nu a fost realizat în întregime.

Această stare de lucruri a pus pe gînduri pe participanții la miting.

— Lucrurile nu mai pot continua așa — și-au spus mulți părerea.

Utemiștii fruntași în producție ca Vulpe Dumitru, Niculescu Ion, Crețu Elena și alții, s-au angajat cu acest prilej să se ocupe de tinerii din secția turnătorie ce nu reușesc să-și realizeze în întregime sarcinile de plan, să-i aducă la nivelul fruntașilor din secție.

— Îi vom ajuta — au arătat ei — în primul rînd să-și organizeze cît mai bine locul de muncă, să aplice unele metode sovietice de lucru la turnare și să execute lucrări de calitate superioară.

Tînărul turnător de vase, Petculescu Constantin, s-a angajat să se ocupe de utemistul Soare Damian în așa fel, încît acesta să devină ca și el fruntaș în producție. În felul acesta contribuția lui la realizarea angajamentului luat în cinstea Congresului Partidului și a zilei de 7 Noiembrie, de a da 400 kg. vase turnate peste plan va fi mult mai mare.

Dorința fierbinte a membrilor brigăzii

În sala spațioasă a sectorului nr. 7 de la fabrica de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală, zumzetul mașinilor de cusut nu încetează nici o clipă. Uneori el se împletește cu melodia unui cîntec, care exprimă bucuria vieții noi.

Cît cuprinzi cu privirea ai să întîlnești numai tineret. Pe oricare tînăr din brigada nr. 154 l-ai întreba cîți ani numără, îți va răspunde zîmbind cu subînțeles — 10, căci adevărata lor viață a început în august 1944.

Nimic nu este mai drag membrilor brigăzii nr. 154 decît cuvîntul partid. El reprezintă puterea și unitatea care a dărîmat jugul crunt al exploatării. A face parte din rîndurile membrilor de partid este dorința fierbinte a acestor tineri.

În întîmpinarea Congresului partidului și a zilei de 7 Noiembrie, ei și-au luat, între altele, angajamentul de a confecționa peste plan 200 paltoane femei de calitate superioară.

Fiecare zi din întrecere aduce noi bucurii. În carnetul responsabilului de brigadă Nedelcu Vasile, alături de datele care arată îndeplinirea sarcinilor de plan, s-au adăugat altele noi, la început mai mici, apoi din ce în mai mari. La data de 12 octombrie a fost însemnată o cifră grăitoare — 330 paltoane femei realizate peste plan și îmbunătățirea calității cu 2 la sută.

Rezultatul obținut a prilejuit o analiză temeinică a muncii brigăzii. Ea a scos în evidență faptul că la succesul obținut a contribuit fiecare tînăr, dar că mai sînt deficiențe serioase — absențe, întîrzieri, care așa cum este și firesc au înrîuriri asupra îndeplinirii sarcinilor de plan și a angajamentelor.

În brigadă s-a pus atunci problema ca fiecare tînăr să fie fruntaș în producție și s-a hotărît să se urmeze inițiativa muncitorilor din grupa sindicală nr. 19 de la uzinele „21 Decembrie" din Capitală — ridicarea celor rămași în urmă la nivelul fruntașilor.

În urmă cu cîteva zile, membrii brigăzii nr. 154 s-au adunat într-o consfătuire. Aici s-a arătat că Gheorghe Valentina, Popa Maria, Rădulescu Ecaterina, deși își realizează sarcinile, nu reușesc să obțină succese mai mari, datorită faptului că nu-și cunosc bine meseria. S-a hotărît ca ele să fie sprijinite îndeaproape de către tinerii fruntași. Utemistul Cristea Marin, rihtuitor II, care-și depășește zilnic planul, s-a angajat să-l ajute pe Ion Gonga să devină fruntaș în producție.

Utemista Rada Maria a urmărit mult timp felul cum lucrează Ion Ghebosul și s-a convins de faptul că el nu este stăpîn pe meserie. În consfătuire ea și-a exprimat constatările și a asigurat pe tovarășii ei de muncă că în curînd Ion Ghebosul va ajunge la nivelul ei profesional.

Discuțiile au fost scurte. Nu s-au [illegible] cuvinte de prisos. Iacob Ion s-a [illegible] să-l califice pe Isac Ion, Nicolae Nic[illegible] pe Băjenaru Marin, Udrescu Ion, [illegible]tru, să fie mereu alături de tineri și toții să urce mai sus săgeata de pe graficul realizărilor obținute în cinstea Congresului Partidului și a zilei de 7 Noiembrie.

Acțiunea de ridicare a celor rămași în urmă la nivelul fruntașilor a devenit o preocupare de seamă a biroului de secție U.T.M. (secretar tovarășul Bădiță Victor).

Angajamentele vor deveni fapte, pentru că pilda comuniștilor din sector este un ajutor de seamă în întreaga activitate a tinerilor.

LIDIA POPESCU

Au cunoscut tainele tractorului în armată

Repede se scurg anii... Parcă ieri ai intrat pe poarta cazărmii dornic de a-ți însuși meseria armelor, gata să te instruiești pentru a putea apăra scumpa noastră patrie și iată, te vezi din nou cu geamantanul în mînă. Îți arunci o ultimă privire în jur, ca un tăcut rămas bun de la cazarmă și de la tot ce ți-a fost drag în anii aceștia cînd ai purtat haina militară, o strîngere puternică, bărbătească de mînă din partea tovarășilor care rămîn și iată-te pășind cu capul sus, viguros, în noua-ți viață. Cazarma, comandanții și foștii tovarăși de arme îți rămîn dragi amintiri la care te gîndești adesea.

Repede se scurg anii. Anii de armată rămîn însă neșterși în mintea tînărului. Se spune despre Armata noastră Populară că e o școală a poporului. Cît adevăr cuprinde această afirmație ne-o dovedesc numeroșii tineri care au învățat slovele în anii stagiului militar sau miile de tineri care după lăsarea la vatră au pășit în viață oameni pregătiți, cu bogate cunoștințe, stăpîni pe o meserie.

Și timpul trece... Despre asemenea oameni, care pînă mai ieri purtau o haină cu epoleți și trese, care strîngeau încă în palme cu hotărîre arma, scrutînd zarea, ne sosesc vești. Oamenii aceștia sînt astăzi fruntași în întrecerea socialistă, sînt oameni care contribuie din plin la construirea vieții noi din patria noastră.

Duduie neîntrerupt tractoarele S.M.T.-Bărcănești pe ogoarele gospodăriilor colective și ale întovărășirilor agricole din raionul Ploești, lăsînd în urmă dîre adînci și negre...

În cinstea celui de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn, harnicii tractoriști se grăbesc să îndeplinească planul înainte de termen la arăturile necesare însămînțărilor de toamnă, pe ogoarele fără haturi ale gospodăriilor agricole colective și ale întovărășirilor agricole din Rifov, Bărcănești, Corlătești, Berceni și altele.

La semănat, șeful brigăzii a V-a, Ionică Ioan, a lucrat cîte 8—10 hectare într-o zi cu un agregat format dintr-o semănătoare I.A.R.-511, cultivator și grapă. Folosind acest agregat a executat trei lucrări în același timp. Ca și Ionică Ioan, mulți tractoriști care deservesc această stațiune sînt tineri veniți de curînd din rîndurile armatei și mulți dintre ei au învățat meseria de tractorist în timpul stagiului militar.

★

Cînd am intrat în curtea stațiunii de mașini și tractoare de la Bărcănești, un tînăr urmărea cu atenție încordată mișcările ritmice ale tractorului I.A.R.-23, după ce mai întîi învîrtise de manivelă pornindu-i motorul. Pe fața lui se vedea zîmbetul omului fericit și satisfăcut de munca sa creatoare. Și într-adevăr, Ionică Ioan a obținut zi de zi noi succese. Aplicînd metoda tractoristului sovietic Ivan Buneev în cadrul brigăzii sale, el a contribuit din plin la realizarea și depășirea planului de producție în cele trei campanii agricole din anul acesta. În stațiune a venit abia cu un an în urmă, după ce și-a terminat serviciul militar. În anii de militărie a învățat și meseria de tractorist. De cîte ori nu-și amintește el astăzi cuvintele ce i le spunea adesea comandantul: „Învață băiete, învață. Armata este astăzi o școală și ce vei învăța aici îți va folosi mult și în viața civilă".

— Cîtă dreptate avea comandantul nostru cînd ne îndemna ca un frate mai mare, să învățăm bine meseria de tractorist — spune el adesea.

Dar tînărul șef de brigadă care pînă mai ieri purta haina militară, astăzi nu este numai un harnic muncitor, ci și un activist destoinic pe tărîm obștesc. Printre vizitatorii bibliotecii tovarășul Ionică este socotit fruntaș. El este un pasionat cititor și de cîte ori pomenește de realizările brigăzii sale arată cu mîndrie că slovele cărților, mai ales ale cărților sovietice au fost acelea care l-au îndrumat și din care învață mereu. De altfel dragostea pentru citit a căpătat-o tot în armată. În zilele de sărbătoare și în orele de după program, caporalul Ionică Ioan era găsit adesea la clubul unității cu cartea în mînă. Nici de la activitatea sportivă nu lipsea. Acum joacă cu pasiune fotbal și se mîndrește că face parte din echipa S.M.T.-ului.

★

Cînd s-au adus în comuna Tătărani cîteva tractoare I.A.R. ca să se lucreze cu ele pămîntul țăranilor muncitori întovărășiți, tînărul Goia Gheorghe le-a privit întîi cu sfială. Încetul cu încetul a observat cum lucrează tractoriștii. Ar fi vrut să se urce și el la volan. În minte i s-a înfiripat atunci dorința de a deveni tractorist.

Dar dorința aceasta nu și-a putut-o realiza decît după ce a fost luat militar

Atunci, nu după mult timp a fost trimis să urmeze școala de tractoriști. Și fruntașul Goia s-a achitat cu cinste de această sarcină. Pentru meritele sale la învățătură a luat calificativul „foarte bine". După lăsarea la vatră s-a angajat tractorist la S. M T.-Bărcănești. Prima bucurie în muncă a simțit-o în campania de însămînțări din primăvara acestui an, cînd pe tarlaua gospodăriei agricole colective „6 Martie" din Rîfov a reușit să-și îndeplinească planul în proporție de 110 la sută.

—În școala de tractoriști pe care am absolvit-o în timpul serviciului militar, apoi în munca practică pe teren, am învățat cum se aplică metodele sovietice de lucru, am căpătat multe cunoștințe referitoare la buna întreținere a tractoarelor agricole. De aceea, în cinstea celui de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn și a zilei de 7 Noiembrie m-am angajat să-mi ridic necontenit calificarea și să învăț și pe alți tineri meseria dragă de tractorist — mi-a spus el la despărțire.

Ca și tînărul Goia Gheorghe, ceilalți membri ai brigăzii nr. 12 sînt astăzi tractoriști de frunte ai stațiunii. Mărturie ne stă titlul de fruntaș în producție pe care l-au primit și pe care și-l mențin cu cinste. Avîntul tineresc ce-i caracterizează și strădania lor în muncă le sînt pe deplin răsplătite. Salariul pe care îl cîștigă este în continuă creștere.

Brăzdînd ogoarele gospodăriei agricole colective și ale țăranilor muncitori cu gospodării individuale, ei ridică tot mai sus steagul întrecerii socialiste, însușindu-și tot mai temeinic tehnica sovietică și metodele înaintate în muncă.

GH. POPA

LITERATURĂ-ARTĂ

50 DE ANI DE LA MOARTEA LUI D. TH. NECULUŢĂ

Conştiinţa revoluţionară a poetului muncitor

Pictură de MIHAI DANU

Ciocanul, sula, calapodul, cleiul, meşina...

Ce greu îţi vine să-ţi închipui că, după ce timp de cîte zece-douăsprezece ore în şir va fi mînuit aceste unelte ale cizmarului, o aceeaşi mînă lua pana şi cizela migălos cuvintele, ivind versuri de o neuitată frumuseţe! Ce greu îţi vine să crezi că osteneala de moarte a muncitorului exploatat putea fi biruită printr-o grozavă încordare a voinţei, în miez adînc de noapte, pentru ca o altă trudă, nu mai puţin grea, să înceapă. Numai cît îţi răsar în minte aceste lucruri şi un sentiment de adîncă veneraţie te cuprinde, aureolînd figura poetului cizmar.

De la moartea celui care a scris „Spre ţărmul dreptăţii" se împlinesc mîine 50 de ani.

Vasul măreţ al lumii muncitoare a ajuns, însfîrşit, la ţărmul visat de Neculuţă. A răzbit prin ape duşmănoase, a biruit nenumărate şi cumplite furtuni. Se cuvine să-ţi aminteşti acum că echipajul a dat viaţă tocmai îndemnului fierbinte al poetului:

Nu plînge! Dă-ţi suflet! Cu fire voinică,
Te-avîntă-nainte pe valuri în spume,
N-ai teamă de neagra furtună, n-ai frică,
Ori cîte talazuri oceanul ridică
În calea ta, lume.
Răcnească furtuna de furie suptă,
Şi geamă ca iadul din basme oceanul,
Tu dă-te cu totul nădejdii, şi luptă,
Şi cîntă prin noapte de fulgere ruptă,
Cătîndu-şi limanul.

(„Spre ţărmul dreptăţii")

Citeşti aceste versuri şi-ţi închipui camera nu prea mare, dar înţesată de lume, a unuia din cluburile muncitoreşti din pragul acestui secol. Muncitorii au venit să asculte conferinţele agitatorilor socialişti; muncitorii au venit să asculte şi versurile mobilizatoare ale lui Neculuţă. Numele poetului se bucura de-o mare popularitate în sînul clasei muncitoare, o popularitate care nu putea fi ascunsă sub tăcerea dispreţuitoare cu care îl acoperea oficialitatea literară. Un cizmar! Un răzvrătit! Un socialist! Nici o istorie a literaturii romîne n-avea să-i consemneze cel puţin numele, pînă la 23 August 1944, pînă la ivirea mîntuitoare a ţărmului dreptăţii.

Dar acolo, în încăperea înţesată de lume, parcă îl zăreşti aievea, recitind inspirat, cu privirea adînc pătrunzătoare, în faţa a nenumăraţi muncitori care-l ascultau cu evlavie, reţinîndu-şi suflarea. Ei, oamenii aceia chinuiţi de un trai insuportabil, primeau, într-o înaltă formă artistică, îndemnul cel mai înflăcărat, cel mai pătimaş. Nu întîmplător revenea adesea în versurile lui Neculuţă strigătul luptătorului: „Înainte"! Era absolută nevoie de acest strigăt; era cea mai imperioasă necesitate a momentului ca muncitorimea să-i pătrundă sensul şi să şi-l însuşească. Înainte! Burghezia, moşierimea, apasă tot mai greu pe umerii tăi? Încearcă să te strivească, să te demoralizeze, să te scoată din luptă? Nu te pleca. Nu te supune. Haide înainte! Cei care te-au condus te trădează? S-au vîndut duşmanilor tăi de moarte şi acum, laşi, caută să te tragă după ei în mocirlă? Smulge-te! Refă-ţi rîndurile, lume muncitoare. Şi, mai cu seamă, nu te lăsa. Nu te opri. Haide înainte!

Fluturînd această chemare asemenea unei flamuri purpurii, chemînd clasa muncitoare la luptă pentru o viaţă nouă, fericită, eliberată de sub călcîiul exploatării, Neculuţă se dovedea, trup şi suflet, alături de cei mai înaintaţi fii ai poporului muncitor. Căci el cunoştea prea bine durerile, suferinţele îngrozitoare ale celor mulţi — şi nu din cărţi, nu din relatările altora, ci din proprie şi amară experienţă de viaţă.

Copilăria lui Neculuţă, întunecată de spectrul foamei zilnice, păstrase neîncetat, ca într-un sipet tainic, un vis cald, un dor asemenea unei fiinţe vii: însuşirea comorilor muzicii. Sufletul sensibil al copilului tînjea după armoniile viorii. La 10 ani, băiatul a plecat singur în lume: erau prea multe guri de hrănit care împovărau casa părintească. A rătăcit mult, a bătut îndelung la porţile conservatorului. Zadarnic! Societatea timpului l-a împiedicat să înveţe, să-şi dezvolte aptitudinile, i-a impus să-şi găsească de tînăr un mijloc de a-şi cîştiga pîinea. Aşa a ajuns Neculuţă să se apuce de cizmărie.

Astfel, visul viorii a fost ucis. Pe trepiedul cizmăresc clocotea, în nesfîrşit de lunga zi de muncă, revolta exploatatului. Şi mai chinuitor, şi mai nemilos dogorea ea în orele cînd energia creatoare a *poetului* se irosea zadarnic, pentru că *cizmarul* trebuia să aştepte în faţa patronului noua comandă pe care urma s-o execute.

Dar foamea, frigul, lipsurile de tot felul! Cînd, din pricina lor, Neculuţă era silit să-şi vîndă cărţile pe care le aduna cu o dragoste şi o rîvnă extraordinară, disperarea şi ura sa nu mai aveau margini. Să nu uităm că poetul s-a instruit singur. Învăţătura era pentru el cea dintîi valenţă a timpului. De aceea, cînd trebuia să se despartă de cărţi, el suferea cumplit, ca şi cum propriul său trup ar fi fost ciuntit prin aceasta — şi revolta exprimată în versurile sale era atunci zguduitoare.

Pornind de la drama propriei sale vieţi de artist înăbuşit sub opresiunea silnică a claselor stăpînitoare, dat la o parte de obtuzii scribi literari ai „lumii bune", Neculuţă a înfăţişat în culori întunecate, reale, tabloul larg al exploatării. Muncitorii industriali, cărora li se fura şi dreptul de a se bucura de frumuseţile naturii, închizîndu-li-se „viaţa ca-n mormînt / în fabrici şi uzine"; truditorii ogoarelor care „în foc de soare şi-n sudori" munceau pentru „călăi neştiutori de trudă şi de foame"; flăcăii sărmani luaţi la oaste prin „tragere la sorţi" şi pe care îi aştepta viaţa de iad a cazărmii, în armata slujind monstruoasa coaliţie burghezo-moşierească; minorităţile naţionale asuprite de politica şovină a partidelor reacţionare de la cîrma ţării, — toţi recunoşteau în strigătul de revoltă al lui Neculuţă, propriul lor strigăt, urcînd din veacurile de încrîncenată aşteptare a izbăvirii.

Dacă ar fi fost numai aceasta, şi încă D. Th. Neculuţă ar fi intrat cu cinste în patrimoniul literaturii noastre. Dar el a adus cu sine ceva incomparabil mai mare. A adus conştiinţa sa revoluţionară, a adus încrederea în forţele clasei muncitoare, a adus certitudinea victoriei depline a cauzei ei. Aceasta îl ridică pe Neculuţă pe o treaptă mai înaltă decît alţii dintre poeţii contemporani lui care, deşi au ridicat şi ei glasuri de protest împotriva societăţii burghezo-moşiereşti, nu au ştiut să întrevadă un mijloc de ieşire şi, adeseori, au fost cuprinşi de slăbiciune şi pesimism.

O sfîntă ură împotriva exploatatorilor îl însufleţea pe Neculuţă, inspirîndu-i versuri pline de dramatism, ale căror cadenţe tumultoase par a mătura, ca un val gigantic, întreaga lume veche, nimicind-o de pe faţa pămîntului:

Îmi pare-atît de drept şi sfînt
Pe crudul şarpe să-l sugrum,
Si foc să fac în al lui drum,
Şi-n foc să-l zvîrl şi să-l fac scrum
Şi scrum să-l dau în vînt!

(„Moment de revoltă")

Erau ani de grea cumpănă, ani de la sfîrşitul secolului trecut şi începutul veacului nostru. Capitalismul, intrase în faza sa imperialistă; clasele exploatatoare de la noi foloseau noi mijloace odioase pentru a stăvili avîntul revoluţionar al maselor. Burghezia şi moşierimea din Romînia n-aveau pentru ce să caute cine ştie ce metode originale de luptă: i le furnizau cu generozitate ţări apusene cu mai bogată experienţă în înăbuşirea acţiunilor populare. Una dintre aceste metode, cumpărarea de către burghezie a căpeteniilor social-democrate de dreapta — reuşi. De multă vreme, în şovăielile necontenite, în disperarea cu care Morţun, Ion Nădejde, Diamandi, etc. se agăţau de „respectarea legalităţii" burgheze, se putea întrezări trădarea „generoşilor", săvîrşită în 1899. Încercarea de a distruge din temelii mişcarea muncitorească, nu izbuti însă. Lovitura era — ce-i drept — serioasă: deruta, neîncrederea, pesimismul, ameninţau avîntul de luptă al clasei muncitoare. Ele s-au izbit însă, ca de o stîncă de granit, de fermitatea revoluţionară a adevăraţilor luptători devotaţi pînă la capăt cauzei muncitoreşti, avînd în frunte pe I. C. Frimu. Din acest nucleu înaintat al viitoarei ofensive muncitoreşti, a făcut parte, pînă la pretimpuria sa moarte, poetul Neculuţă. Neşovăelnic, gata de luptă, el a ridicat sus, în acel moment critic, torţa nepieritoare a idealului eliberării de sub jugul exploatării luminînd calea celor asupriţi, tovarăşii săi de suferinţă, de luptă şi nădejdi:

Prin noapte, cu facla în sfînta ei mînă,
Spre ţărmii de aur ai zilei de mîine,
Ne duce, pe-a vieţii talazuri bătrîne,
Speranţa stăpînă.

Eroii urmează Speranţei stăpîne
Şi-n cale, cu monştrii, ţin luptă păgînă
Şi trec peste laşii ce vor să rămînă
În lanţuri de cîne.

În luptă, oricare cădea-le-va partea,
Ei cîntă şi luptă şi nu se-nspăimîntă
De culmi şi abisuri.

Ce nobilă-i viaţa, ce mare e moartea;
Cînd lupţi şi mori falnic, sub flamura sfîntă
A marilor visuri!

(„Ideal")

Aşa s-a făcut, în faţa istoriei glorioase a luptelor purtate de clasa muncitoare, dovada credinţei fierbinţi a lui Neculuţă, în izbînda poporului muncitor. Comemorarea morţii sale devenea, an după an, prilejul unor tot mai puternice manifestaţii muncitoreşti. Cu deosebire după ce a luat fiinţă Partidul de tip nou, leninist, al clasei muncitoare din Romînia, comuniştii au făcut larg cunoscută valoarea intens agitatorică a versurilor poetului proletar, care ajutau la ridicarea moralului de luptă al muncitorilor, la intensificarea acţiunilor lor revoluţionare. Numărul cu totul neînsemnat de ediţii din opera poetului apărută pînă la 23 August — numai două — era suplinit de transmiterea orală sau prin copii de mînă a multora dintre poeziile cele mai valoroase.

De la eliberare, în anii puterii populare, creaţia poetului-cizmar şi-a căpătat locul pe care-l merită în tezaurul moştenirii noastre literare. S-au tipărit cîteva noi ediţii din poeziile sale.

Totuşi, ceea ce s-a făcut, e încă puţin. Se cuvine azi ca opera lui Neculuţă să pătrundă tot mai adînc în rîndul constructorilor socialismului, în deosebi în rîndul tineretului nostru, ca un mesaj vibrant al trecutului eroic de luptă al clasei noastre muncitoare, al celor mai buni fii ai poporului. Din depărtarea unei jumătăţi de veac, străbate pînă la noi cîntecul acelui uimitor „Cor de robi", şi privirea lor aţintită, atunci, asupra viitorului:

Poveştilor şi morţii dînd
Sodoma şi Gomora,
Cei buni, călăi nemaiavînd,
Trăi-vor fraţi de dor şi gînd,
Cu-n rai aevea îmbrăcînd
Pămîntul tuturora.

Reda-vom sfîntului pămînt
Odihnă şi frăţie;
Căci toţi cu drag şi-or da avînt
Spre tot ce-i bun, măreţ şi sfînt,
Şi-n veci de veci vor zice-n cînt:
Dreptate, slavă ţie!

La 50 de ani de la moartea celui dintîi poet al clasei muncitoare, porţile istoriei s-au dat înlături lăsînd să treacă, însfîrşit slobode, visurile lui înaripate. De zece ani încoace, acele visuri prind viaţă, sub braţele foştilor robi.

ŞTEFAN IUREŞ

Unui pesimist

Ce tot plîngi şi-ţi îmbraci gîndul
Cu cernitele veşminte
Ale întristării?
Negrele gîndiri, uitării
Toate-aruncă-le de-a-rîndul,
Haide înainte!

Au nu-ţi pare că te cheamă
Tainic şi cu mari cuvinte,
Lupta vremii tale?
Printre rele taie-ţi cale,
Truda n-o lua în seamă,
Haide înainte!

Parcă cerul, parcă sfînta
Lume-a celor din morminte
Tăinuit te roagă
Să te prinzi cu lumea-ntreagă
Să-i urmezi dorul şi ţinta.
Haide înainte!

Lasă la o parte jalea,
Şterge-ţi lacrima fierbinte,
Plînsetul ţi-l curmă!
Fugi de-a laşităţii turmă,
Fie cît de aspră calea,
Haide înainte!

Cînd sub ei se zbate marea,
Au la plîns, la rugăminte
Se gîndesc vîslaşii?
Nu te prinde-n rînd cu laşii.
Urle de furtună zarea...
Haide înainte!

Ţipetele răutăţii
Nu sta să le iei aminte,
Urle birfitorii!
Gînd în gînd cu luptătorii
Înfrăţirii şi dreptăţii,
Haide înainte!

Tirania se va zbate
Să te rupă cu-al ei dinte.
Tu, cu pala forţii
Fulger-o şi zvîrle-o morţii,
Şi din drum nu te abate,
Haide înainte!

Sufletul să ţi s-adape
Din nectarurile sfinte
Ale năzuinţei.
Şi pîn-marea neființei
S-o desface să ne-ngroape,
Haide înainte!

Florin Mugur

Maturitate

Ne cunoaştem, dragul meu, de ani,
Şi la bune-alături, şi la rele,
Sub aceiaşi legănaţi castani,
Fluierînd mofluji spre-aceleaşi stele,
Ne-am certat de zeci şi zeci de ori,
Nu odată ne-am mai dat şi ghionturi,
Orice vis ne ştim — şi orice dor,
(Şi doar noi visăm pe-atîtea fronturi!)
Totuşi azi, cum harnic drumuim
Sub aripa înserării line,
Larma străzii făr-s-o auzim,
Fără să privim către vitrine,
Altul eşti — şi te măsor sfios,
Parcă te-aş vedea întîia dată.
Mai înalt eşti parcă, mai frumos,
Semne noi pe chipul tău se-arată.
Şi-i ciudat cum, ţie făr-să-ţi semeni,
Eşti mai mult ca niciodată tu.
Dar dece-i aşa, prea bine ştiu:
Ai trecut azi cel mai greu examen.
Eşti, prieten drag şi fericit,
Candidat al marelui partid.
...Şi mirat (nu ştiu de se cuvine)
Un respect ascuns simt pentru tine.
Da, prieteni tot mai buni vom fi
Şi de-acum încolo — ai dreptate.
Nu odată vom mai rătăci
Pe întins de uliţe-nnoptate.
Ne vom mai certa de zeci de ori,
Poate — mai arar — ne-om da şi ghionturi,
Orice vis ne-om şti — şi orice dor
(Şi doar noi visăm pe-atîtea fronturi!)
Dar prietenia dintre noi
Capătă de azi noi înţelesuri.

Merită-nţelesurile noi
Să le spună cîntece şi versuri!

Despre prietenie

Greşeşti uneori — şi chiar dacă te-apasă povara vinii,
Te îndărătniceşti fără rost, şi înţepi şi repezi,
Simţindu-te gingaş trandafir din livezi,
Cînd tu ai furat de la trandafiri numai spinii.
Ce bună-i atunci, în ceasul cînd ai nevoie de ea,
Mîna grea a prietenului pe mîna ta!
Dezvinovăţirile nu vrea să ţi le-audă,
Fruntea lui e neînduplecată, pumnii tăi strînşi de ciudă...
Îi spui înfuriat: „Eu n-am prieteni, nici n-am avut"
Şi-ncremeneşti — cu buzele subţiri, cu faţa rea —
În timp ce el te priveşte-abătut
Cu o tăcere adîncă şi grea
O. tăcerea asta! De ce să tacă?
Şi întrebarea ca o fulgerare: „Şi dacă are dreptate... Şi dacă?"
Tăcerea asta! Te arde...

Ieşi ca o furtună din odaie (uitîndu-ţi fularul)
Şi-ncepi să rătăceşti pe bulevarde,
Cu-obrajii ca jarul...
Şi-apoi? Şi-apoi sudui în gînd, fără să ştii prea bine pe cine,
Pe el sau pe tine...

Te gîndeşti, cu sprîncenele încruntate,
Că nici tu, dar nici el n-are dreptate.
Şi-nfigînd mîinile în buzunare,
Hotărăşti fără drept de apel:
„Chiar de-ar avea dreptate el,
Tot n-am să-i cer iertare!"
Şi de necaz, şi de mînie,
Sub focul scăpărat de prima stea,
(Veşnică eşti tu, copilărie!)
Îţi vine să-ncingi o bătaie cu bulgări de nea...

Nu arată aşa prietenia noastră uneori?
Aşa, dar de-o mie de ori mai frumoasă, de-o mie de ori...

Cuvîntul premianţilor la concursul tinerilor artişti

Tinerii artişti – viitorul teatrului nostru

Un colectiv armonios, bine sudat

La concursul republican al tinerilor actori, regizori şi pictori scenografi tineretul din teatrul nostru s-a prezentat cu spectacolul „Maşenca". În pregătirea lui, mi-a revenit cinstea să îndrum munca ansamblului alcătuit din elemente tinere şi completat cu cîţiva actori mai vîrstnici.

De la bun început regia s-a străduit să suplinească tinereţea ansamblului printr-o armonie colectivă, printr-o omogenitate şi o sudură cît mai perfectă între interpreţi. A ajutat-o la aceasta tocmai entuziasmul tineresc, tocmai elanul creator al actorilor inclusiv al celor cu experienţă.

O racilă principală a teatrului din trecut era orientarea sa către talentul şi arta actorilor izolaţi, înconjuraţi de elemente mediocre ori chiar slabe.

Stanislavski a pornit la alcătuirea unui ansamblu permanent, format din actori bine sudaţi între ei de către o singură şi aceeaşi şcoală, de un îndelungat lucru comun. Aceasta este o explicaţie a succeselor pe care le-a obţinut.

Distribuţia tînără a piesei „Maşenca" am alcătuit-o inspirat de aceste principii. Am ales dintre actorii Teatrului Armatei tocmai pe aceia care, corespunzînd rolurilor, îmi dădeau şi certitudinea că pot forma un **colectiv**. M-am oprit la actorii care prin felul lor de joc puteau fi înglobaţi într-un tot omogen, armonic, rotund — dar în care personalitatea lor creatoare să se poată manifesta artistic, nestînjenită. Am alcătuit distribuţia contînd pe lîngă posibilităţile şi calităţile fiecăruia, şi pe seriozitatea, disciplina şi conştiinciozitatea lor, fără de care nu se poate asigura un climat de creaţie. M-am bizuit, la alcătuirea distribuţiei şi pe faptul că actorii aleşi se cunosc între ei, au mai jucat împreună, că există un început de sudură care putea fi continuat şi desăvîrşit. Şi, mai ales, m-am oprit la actorii care, fără idei preconcepute, îmi arătau aceeaşi încredere cu care eu însumi porneam la lucru.

În felul acesta s-a creat un colectiv de muncă în care principalul ţel era realizarea unitară a spectacolului, fără dorinţe egoiste, fără atitudini vedetiste.

E de la sine înţeles că în acest climat de colaborare, de conlucrare, regia nu putea veni cu „viziuni" statice preconcepute, cu tipare în care să hotărnicească pe actori. Din scurta şi modesta mea practică actoricească am putut trage învăţătura că pentru un regizor cea mai bună distribuţie e aceea cu care lucrează. Desigur, s-ar putea întîmpla ca un actor să corespundă mai bine unui anumit rol. Dar din moment ce nu-ţi poţi asigura colaborarea lui nu înseamnă că trebuie să ceri actorului cu care lucrezi să joace rolul aşa cum l-ar juca celălalt. Trebuie cu alte cuvinte să ţii seama de personalitatea şi posibilităţile actorilor cu care colaborezi şi să lucrezi cu ei ca atare, cu condiţia ca această personalitate să rimeze cu cerinţele autorului, ale personajelor — ale vieţii, să corespundă sensului educativ pe care-l are teatrul.

În felul acesta actorul simte încrederea regiei, în felul acesta el este mereu stimulat în munca sa de creaţie. În special pentru actorii tineri această încredere este mai mult decît necesară. Îmi amintesc, de pildă, reticenţele şi îndoielile colegului meu Gh. Cîmpeanu la primele repetiţii. Dar încet, încet, ajutat de întregul colectiv, Cîmpeanu a izbutit să găsească linia rolului, să-şi capete încrederea care-i lipsea. Şi rezultatul s-a văzut: el a fost distins cu premiul I la concurs, pentru interpretarea rolului Leonid Borisovici Gareev.

Munca de punere în scenă a piesei „Maşenca" a constituit pentru mine o preţioasă experienţă şi desigur un îndreptar pentru viitor. M-am convins odată mai mult că arta colectivă care e teatrul, nu poate da rezultate decît atunci cînd se sprijină pe un colectiv puternic unit, serios şi muncitor. Pe un colectiv care iubeşte teatrul şi crede în menirea lui.

VAL SANDULESCU
de la Teatrul Armatei,
distins cu premiul I

Incununarea primului nostru an de teatru

Vă mărturisesc că-mi este foarte greu să redau sentimentele pe care le încerc acum, după încheierea concursului — acest admirabil schimb de experienţă între reprezentanţii tinerei generaţii de slujitori ai scenei. Spectacolul tinerilor noştri de la Teatrul de Stat din Baia Mare cu piesa „Tinereţea părinţilor" de B. Gorbatov este încununarea primului nostru an de activitate în teatru.

Încă din institut noi am studiat piesa şi am dat cu ea examenul nostru de absolvire. De atunci ea ne-a devenit un prieten nedespărţit. În teatru am muncit mai departe, stăruitor la acest spectacol, am căutat să-l îmbogăţim mereu cu elemente noi. În deosebi am pus în practică multe din cele învăţate de la arta maeştrilor scenei sovietice care ne-au vizitat ţara — colectivul Teatrului Mossoviet. Am avut ocazia fericită să stăm de vorbă cu actorii şi regizorii acestui teatru şi am primit din partea lor texte şi melodii de cîntece revoluţionare pe care noi le-am folosit apoi în spectacolul nostru. Tot — urmînd pilda lor — am hotărît să schimbăm stilul spectacolului, străduindu-ne să arătăm cît mai veridic şi dinamic evenimentele din anii 1917-18, să redăm viu clocotul maselor în scenele de masă, să schiţăm mai îndrăzneţ profilul eroilor piesei care ne-au devenit atît de dragi în decursul muncii noastre.

A fost caracteristic strădaniilor noastre faptul că toţi interpreţii — indiferent dacă aveau un rol principal sau erau numai simpli figuranţi — au depus toate forţele şi au dat tot sprijinul pentru reuşita ansamblului, a întregului spectacol. Actorii nu odată au venit cu iniţiative menite să îmbunătăţească spectacolul. De exemplu, la o repetiţie a scenei în care comsomoliştii pătrund în casa unde-şi vor stabili sediul, spontan unul dintre interpreţi a început să cînte Internaţionala. Ceilalţi l-au urmat şi s-a creat astfel o atmosferă autentică, impresionantă, plină de sentimente vii.

Noi am venit la concurs cu mult entuziasm şi mai ales cu multă emoţie. Tovarăşii din Bucureşti ne-au primit cu multă dragoste; maeştrii teatrului nostru ne-au lăudat, dar ne-au arătat şi o serie de neajunsuri. Aceste critici şi sfaturi ne îndeamnă să muncim şi mai însufleţit, pentru ca alături de toţi tinerii constructori ai socialismului din patria noastră să răspundem prin fapte, prin creaţia noastră, grijii şi dragostei cu care ne înconjoară partidul şi guvernul.

GH. HARAG
de la Teatrul de Stat
din Baia Mare,
distins cu premiul II

Semnificaţia unui rol

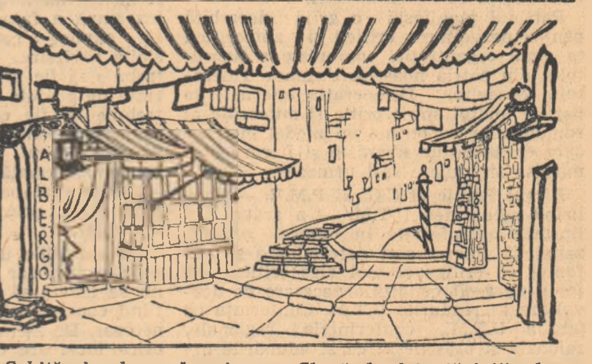
Înainte vreme pe un tînăr actor îl aştepta o lungă carieră de figuraţie. Abia tîrziu, cînd elanurile şi sensibilitatea dispăreau, îşi dădea seama cu înfrigurare că de fapt talentul său adevărat s-a îngropat fără să fi strălucit măcar o singură dată, în timp ce în lumina strălucitoare a scenei triumfau false talente, vedete lansate de mînuitorii de sfori ai teatrului particular de bulevard.

Despre o astfel de lume ne vorbeşte Cehov în piesa sa într-un act „Cîntecul lebedei". Eroul ei, Vasili Vasilici Svedlovidov (pe care eu l-am ales pentru concurs) este unul din aceste talente adevărate care la 68 de ani, după 45 de ani de teatru, îşi dă seama că s-a ratat.

Într-o antiteză măiastră, Svedlovidov — cel de 68 de ani, care se trezeşte beat, într-un miez de noapte în sala goală şi pe scena pustie, în costum de paiaţă şi ruinat fiziceşte — este pus în faţa lui Svedlovidov de pe vremea cînd era tînăr demn, entuziast, de pe vremea cînd abia îşi lua zborul în teatru. La 25 de ani ştia pe dinafară capodoperele dramaturgiei şi credea cu adîncă convingere că prin glasul său va spune oamenilor adevărul. Dar creaţia lui a fost înăbuşită, glasul lui a fost stins, a fost îngropat. Svedlovidov, la ordinul lui Alexei Fomici, patronul teatrului a trebuit să îmbrace numai haina palaţei care face tumbe, rîde, plînge, se schimonoseşte pentru a fi pe placul celor din „lumea bună". Lui Svedlovidov i-a fost furat sufletul, conştiinţa, demnitatea, talentul lui — iată pentru ce s-a ratat. „Nu cred în public, nu cred"! spune Svedlovidov dezgustat privind lojile. „Mă duc în altă lume să-mi caut un colţişor unde să pot trăi". Svedlovidov visa o lume mai bună spre care el îşi trimite cîntecul cel din urmă.

Într-o lume ca cea visată de eroul lui Cehov, trăim astăzi noi, tinerii actori, avînd depline posibilităţi de a ne afirma, de a ne dezvolta aptitudinile. Însăşi concursul republican al tinerilor actori a fost un exemplu grăitor. Iar întîlnirea pe scena concursului a ratatului Svedlovidov cu tînăra noastră generaţie de artişti, care se bucură de largi perspective creatoare, a dat cred rolului o şi mai bogată semnificaţie.

VASILE NIŢULESCU
de la Teatrul Tineretului,
distins cu premiul I

Schiţă de decor la piesa: „Slugă la doi stăpîni" de C. Goldoni (actul I, tabloul II), realizată de SANDA MUŞATESCU. Decorurile acestui spectacol au fost distinse cu premiul II la concursul republican al tinerilor actori, regizori şi pictori scenografi.

Un adevărat examen artistic

Spectacolul „Liceenii", pe care noi l-am pregătit pentru însemnatul examen artistic care a fost concursul republican al tinerilor actori, a prilejuit multora dintre noi mari bucurii.

Rolul pe care-l interpretez în piesa „Liceenii" este cel al Olgăi Cernicikina, rolul meu cel mai drag, dar şi cel mai greu. Pentru a-i da viaţă pe scenă a fost nevoie de o muncă îndelungată, amănunţită, de o cunoaştere precisă a caracterului Olgăi.

Am încercat să pun în lumină caracterul ei dîrz, deschis, dar şi duioşia ei. În acelaşi timp, m-am străduit în tot parcursul rolului să-i dau eroinei mele o nuanţă de seriozitate, de gravitate, sensibilă chiar atunci cînd Olga este exuberantă, plină de tinereţe. Era necesar să fac acest lucru, deoarece în text se spune clar că ea este de fapt capul familiei şi — fiind orfană de mamă — îngrijeşte de alţi doi fraţi şi de tatăl ei.

Au fost momente din piesă pe care le-am realizat relativ uşor, la altele însă am ajuns mult mai greu. Aşa a fost de pildă tabloul din biroul directorului, cînd Olga este anchetată şi i se întredeschide portiţa rămînerii în liceu dacă îi trădează pe ceilalţi, scenă în care Olga este umilită, jignită îngrozitor de către o profesoară. Aici replicile sînt scurte, tăioase, dar tonul cu care trebuiesc spuse trebuie să fie cuviincios; eu eram tentată să le spun pe un ton ridicat, aşa cum ar fi meritat de fapt profesoara, dar aceasta nu corespundea liniei personajului şi nici momentului respectiv. În acest episod Olga este victima lor şi aşa trebuie să apară pe scenă pînă după încercarea ei nechibzuită de sinucidere, pînă cînd se ridică la conştiinţa revoluţionară.

Mi-a fost greu să rezist tentaţiei de a exagera intensitatea unor momente dramatice, cum este de pildă întreaga scenă înainte ca Olga să fugă să se sinucidă. Îndrumată însă de regie, am căutat drumul creator adevărat şi m-am ferit de teatralism ieftin.

În mod deosebit m-a preocupat redarea cît mai expresivă şi convingătoare a momentului final, călăuzindu-mă de ideea că Olga s-a maturizat, a învăţat să-şi cunoască adevăraţii prieteni şi va urma ferm calea revoluţiei. Această schimbare a ei lăuntrică trebuia să se facă simţită pe scenă prin mijloace artistice sobre, pe care m-am străduit să le găsesc.

Nu pot să închei aceste rînduri fără a mulţumi partidului care, în grija sa pentru tinerii actori, ne-a dat multora dintre noi posibilitatea de a ne afirma în concurs.

ELENA SEREDA
de la Teatrul Naţional
„I. L. Caragiale",
distinsă cu premiul I

Proiectul de Directive deschide largi perspective

* * *

Planul celor din Bîrsești

In toate satele din raionul Tg. Jiu țăranii muncitori discută cu interes măsurile prevăzute în Proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al Partidului. Bunăoară cei din Bîrsești, care se numără printre fruntașii raionului, au hotărît să țină sfat cît mai grabnic. Și astfel, mai zilele trecute, ei s-au adunat la căminul cultural pentru a participa la dezbaterea Proiectului de Directive, dornici să înțeleagă cît mai bine și să aducă propuneri pentru traducerea în viață a sarcinilor ce le revin.

Expunerea făcută de către tovarășul Ionele Florea, președinte al comitetului executiv al sfatului popular a ținut încordată atenția fiecărui participant. Apoi, țăranii muncitori au luat cuvîntul.

— Măsurile din Proiect — a arătat Bistreanu Ion — sînt binevenite. In comuna noastră, de exemplu, pentru sporirea recoltelor de pe suprafața arabilă a satului Slobozia este necesar să se canalizeze apa iazului de pe izlazul comunal ce pricinuiește în fiecare an mari pierderi de recolte prin revărsările sale. Asta o putem face — a continuat el — cu voința și cu brațele noastre, prin muncă voluntară.

Țăranii muncitori cunosc bine posibilitățile locale și de aceea au luat cuvîntul susținînd cu multă tărie această propunere.

— In comuna noastră majoritatea țăranilor muncitori se ocupă cu pomicultura și viticultura — a spus țăranul muncitor Rădăcină Ion. Și dacă ne uităm în vile și livezile noastre constatăm că n-am avut o preocupare pentru completarea golurilor din livezi și vii așa cum se arată în Proiectul de Directive. Chiar în această toamnă trebuie să trecem la completarea golurilor în vii și să extindem plantarea pomilor fructiferi; posibilități avem doar destule.

Rădăcina a fost susținut de Hotoboc Ion, care a arătat în continuare că pentru dezvoltarea viilor și livezilor este necesar să fie aprovizionați cu materiale și unelte, cu butași de viță de vie și puieți de pomi fructiferi de diferite soiuri.

Au mai luat apoi cuvîntul mulți țărani muncitori ca: Ciocolu Constantin, Gheorghițoiu Ion, Frincu Constantin și alții care au discutat despre locurile virane, despre îmbunătățirea rasei animalelor, despre soiurile de semințe de cereale și alte probleme ce decurg din Proiectul de Directive.

Analizînd lipsurile pe care le-au avut în respectarea și aplicarea regulilor agrotehnice, țăranii muncitori au propus ca în anii viitori să se execute polenizarea artificială la porumb și secară pe jumătate din totalul suprafețelor însămînțate, precum și cultivarea unei suprafețe de cel puțin 50 hectare cu cartof și porumb după metoda în cuiburi așezate în pătrat. S-a mai propus de asemenea ca fiecare țăran muncitor să amenajeze lîngă grajdul de vite platforme de gunoi și să respecte toate regulile agrotehnice: arături adînci de toamnă, însămînțarea numai cu semințe de calitate, curățate și tratate, aplicarea îngrășămintelor. In acest scop ei au propus ca la căminul cultural să se țină cît mai des conferințe bazate pe exemple concrete de către tehnicienii agricoli ca regulile indicate de agrominim să fie cunoscute amănunțit.

Discuțiile și propunerile făcute de țăranii muncitori au fost cuprinse într-un proiect de măsuri. Afară de cele de mai sus, în proiect ei au mai adăugat mărirea suprafeței arabile a comunei cu încă 7 hectare prin desțelenirea unor finețe, formarea pe lîngă cooperativă a unui centru de închiriat unelte și plantarea cu pomi fructiferi a șoselei ce străbate comuna lor.

In cinstea Congresului Partidului și a zilei de 7 Noiembrie, țăranii muncitori din această comună s-au angajat să înceapă de îndată munca pentru traducerea în viață a măsurilor cuprinse în Proiectul de Directive.

Sarcini de seamă ale tineretului pentru dezvoltarea pomiculturii

Ing. N. Pătroiu
director general
al Direcției Generale a Pomiculturii
și Viticulturii din Ministerul Agriculturii
și Silviculturii

Pomicultura este una din cele mai frumoase și mai importante ramuri ale agriculturii noastre.

După secole de evoluție neorganizată și după cîteva decenii de decădere provocată de crizele economice ale regimului capitalist și de războaie, pomicultura noastră se găsește astăzi în fața grandiosului plan de refacere și dezvoltare cuprins în Proiectul de Directive ale celui de al II-lea Congres al Partidului. Acest plan va putea fi îndeplinit numai cu concursul maselor oamenilor muncii și în special al tineretului.

Specificul pomiculturii este nevoia de planificare în perspectivă și greutatea mare de mecanizare a numeroase lucrări cum sînt: pregătirea terenului, plantarea pomilor, omizitul și curățirea coroanei, tăierile de formare și fructificare, combaterea dăunătorilor animali și vegetali, culesul fructelor și altele, lucrări care trebuiesc executate manual de sute de mii de muncitori calificați. Procesul de calificare este mult mai ușor și se poate face mai repede lucrînd cu tineretul.

In cadrul plantării a zeci de mii de hectare de livezi noi și a 46.000.000 pomi în grădinile din jurul caselor, greutățile ce vor fi întîmpinate vor putea fi învinse ușor; tineretul trebuie să aducă o mare contribuție la aceasta.

Inainte de toate trebuie schimbată tradiția învechită și dăunătoare de a organiza formal ziua plantării pomilor primăvara tîrziu. Este mult mai bine să se organizeze „luna plantării pomilor" toamna, între 25 octombrie și 1 decembrie, timp în care trebuiesc plantați toți pomii planificați, fie în livezi, fie în grădinile din jurul caselor.

Rolul tineretului în timpul plantării este să stea alături de tehnicieni, veghind la respectarea tuturor regulilor și normelor științifice în ce privește alegerea locului pentru înființarea livezilor, pregătirea terenului, stabilirea sortimentelor, producerea materialului săditor și alte lucrări care condiționează reușita operațiilor. In timpul plantării propriu zise, tineretul este chemat să pună mîna pe sapă și cazma, să dea ajutor masiv și cu elan la executarea în timp și în perfecte condiții a lucrărilor de plantare.

In fiecare an după plantare se cere o îngrijire deosebită a tinerelor plantații care uneori rămîn în părăsire din cauza lipsei de brațe de muncă sau a proastei organizări a muncii.

Tineretul organizat în cercuri anume este chemat să-și ia sarcini precise, legate de marile plantații. să vină în ajutorul tehnicienilor în momentele grele, de primejdie pentru plantații și pe cît posibil să dea acest ajutor în mod permanent și eficace.

Cea mai complicată lucrare în pomicultură este tăierea pomilor pentru formarea coroanei și tăierea de fructificare. Ea nu se poate face decît cu lucrători calificați. Cercurile pomicole de tineret de la sate și chiar din orașe trebuie să înceapă chiar din iarna aceasta să urmeze cursurile scurte de tăiere a pomilor ce se vor organiza pe lîngă diferite instituții cu caracter agricol, făcînd și aplicații practice pe teren.

Introducerea agrotehnicii superioare și a minimelor agrotehnice pomicole în livezile existente cere, printre altele spargerea țelinei în livezile bătrîne. Această lucrare poate fi realizată mai repede cu ajutorul tineretului care trebuie să vegheze la asigurarea succesului din primele lucrări de spargere a țelinei.

Combaterea unor insecte dăunătoare cum sînt omizile, cărăbușul de mai și altele, cer mobilizarea întregii populații; în acțiunile de combatere a dăunătorilor, tineretul trebuie să fie în primele rînduri. Chiar stropirea curentă a pomilor, în cazul combaterii celorlalți dăunători animali și vegetali, poate fi făcută repede și bine cu ajutorul tineretului. Acest ajutor presupune pe de o parte elan în mobilizarea oamenilor, dar totodată și un instructaj tehnic cît mai perfect privind cunoașterea insectelor și bolilor, a pagubelor ce le provoacă, precum și a tehnicii de combatere a lor.

Aproape trei sferturi din pomii noștri sînt de soiuri inferioare. Prin realtoire acești pomi pot fi transformați în 2-3 ani în pomi de soiuri superioare. Aci rolul tineretului este să-și însușească în masă arta altoitului și să pună stăpînire pe cele mai bune metode de realtoire a pomilor. Orice utemist și tînăr să aibă în buzunar un briceag de altoit, iar în grădina sau livada cîțiva pomi altoiți sau realtoiți cu mîna lui.

După exemplul Uniunii Sovietice, țara noastră va păși într-un viitor apropiat la școlarizarea întregii țărănimi muncitoare în vederea calificării sale profesionale la locul de producție. In acest cadru toți tinerii — și mai ales cei din regiunile pomicole — trebuie să-și însușească toată agrotehnica pomicolă, începînd cu cunoașterea plantei, a solului, climei și celorlalți factori de producție și terminînd cu toate lucrările ce se aplică într-o livadă sau grădină de pomi.

Tineretul mai înaintat în știința culturii pomilor este chemat să contribuie la crearea de noi soiuri de fructe. Constituiți în cercuri pomicole. aplicînd învățăturile marelui savant sovietic I. V. Miciurin și realizările oamenilor de știință de la noi — cum sînt cele ale biologului Rudolf Palocsay — tinerii pricepuți și cu pasiune pentru cercetare pot deveni autori a unor opere, ce altădată erau rezervate numai oamenilor de știință. Culesul fructelor trebuie să constituie pentru tineretul Republicii noastre o adevărată sărbătoare. Rolul tineretului aci este să ridice la o înaltă treaptă tehnica culesului, sortatului și împachetării, astfel încît calitatea naturală excepțională a fructelor noastre să nu fie degradată, ci să ducă la obținerea unei calități și mai ridicate decît cea pe care o au fructele în momentul culesului.

Concretizîndu-și dragostea față de această mare bogăție a patriei, dorința de a o spori necontenit, tineretul de la sate și chiar de la orașe poate organiza și duce la bun sfîrșit acțiuni largi de interes patriotic în legătură cu plantarea pomilor, îngrijirea lor, combaterea dăunătorilor și așa mai departe.

In fiecare an se pot organiza de asemenea campanii pentru adunarea de semințe și sîmburi de fructe, puieți și butași prin livezi și păduri și punerea lor la dispoziția unităților producătoare de material săditor.

In fruntea tuturor acestor acțiuni ale tineretului trebuie să stea învățătorii și profesorii — mai ales cei de științe naturale și științe agronomice — inginerii și tehnicienii agronomi.

Republica noastră are toate condițiile necesare de a putea deveni o imensă grădină înfloritoare de livezi și vii, păduri și lanuri de grîne, rîuri și lacuri pline de pește, toate izvor de belșug și de viață fericită.

Tineretul nostru este chemat să făurească această grădină cu mîinile lui; el poate și are datoria s-o facă.

Prevederile Proiectului de Directive ale Partidului însuflețesc și pe micii purtători de cravate roșii, care se străduiesc să-și aducă contribuția — potrivit puterilor lor — la dezvoltarea agriculturii.
In fotografie: pionierii de la Școala elementară din Oltenița sădesc pomi de-a lungul unei căi ferate.

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO-SOVIETICE

O ARTĂ VIE, OPTIMISTĂ, DEOSEBIT DE GRĂITOARE

CONCERTELE CAPELLEI EMERITE DE STAT DE BANDURIȘTI DIN R.S.S. UCRAINEANĂ

Se spune că în arta unui popor este cuprins însuși sufletul lui, că poți cunoaște gîndurile și simțămintele unui popor cunoscîndu-i arta. Acest adevăr ni l-au dovedit cu prisosință artiștii Capellei emerite de stat de banduriști din R.S.S. Ucraineană sub conducerea artistică a lui A. Minkovski, maestru emerit al artei din R.S.S. Ucraineană, decorat cu Ordinul Lenin. Am găsit în concertele pe care Capella le dă în aceste zile din Luna Prieteniei Romîno-Sovietice, minunatele însușiri ale poporului ucrainean, membru în marea familie a popoarelor sovietice.

Am ascultat cîntece populare despre un trecut îndepărtat, plin de chinuri și suferințe. „Se zbuciumă și suspină Niprul larg", spun vorbele unui cîntec. Din melodia-i tînguitoare răzbate clocotul revoltei poporului împotriva asupririi, acel zbucium din sufletul poporului pe care marele poet Taras Sevcenco îl asemuia cu zvîrcolirile bătrînului fluviu, atît de iubit de popor. Vocile profunde, viguroase ale coriștilor au scos în relief caracterul dramatic al acestui cunoscut cîntec ucrainean. au subliniat forța cu care poporul s-a împotrivit asupririi. Aceeași înțelegere și redare măiastră au dovedit interpreții și în celelalte cîntece care povestesc despre dragostea fierbinte a poporului ucrainean pentru patrie și natura ei fermecătoare. In „Cîntă cucule cenușiu" (solist Nicolai Osatcenko) e vorba despre soarta cazacilor căzuți în robia turcească, dorul lor de locurile natale. Deosebit de impresionantă este partea cînd pe fondul melodiei triste, jalnice, pe care o îngînă bandurele, se ridică puternice glasurile coriștilor, întruchipînd vitejia cazacilor zaporojeni care i-au învins pe turci, venind astfel în ajutorul fraților lor aflați în robie.

Vremurile acelea au trecut însă de mult. Astăzi poporul ucrainean își cîntă bucuria, dragostea pentru patria socialistă, înfloritoare, recunoștința pentru Partidul Comunist. Cîntecul „Partidul e cîrmaciul nostru" de Muradeli, (solist Serghei Riabov), este străbătut tocmai de asemenea gînduri. Inălțător răsună acordurile acestui imn închinat marelui partid al lui Lenin și Stalin.

Una din caracteristicile cele mai pronunțate ale artei banduriștilor din R.S.S. Ucraineană este optimismul, veselia și tinerețea. In cele peste 20 de piese cîntate, aceste sentimente au răzbătut cu putere, transmițînd spectatorilor însuflețire și voie bună, un entuziasm general. In cîntecele hazlii și satirice din program s-a vădit cel mai bine aceasta, datorită capacității artiștilor de a da viață personajelor din cîntece nu numai cu ajutorul muzicii și textului, ci și printr-o mimică și mișcare scenică expresivă. Amintim cîntecul popular ucrainean „Vecina". Aici verva coriștilor care se acompaniază singuri la bandure, își transmite nemijlocit comicul situației unui bărbat ridicul de exagerat în dragostea pentru soția lui. Soliștii Pavel Kolesnik și Semion Pritisk, primul tare înalt și cu mustăți bogate amintindu-ne de eroul lui Gogol, Taras Bulba; al doilea mic de statură, au redat cu mult umor și simț artistic figurile unor ostași hîtrii, buni de glume, din cîntecul soldățesc „Rîndunică frumușică" de Jarkovschi.

Și în celelalte bucăți satirice cum ar fi „Culegere de cîntece populare" prelucrat de Antonovski sau „A arat țăranul marginea drumului", izbucnește rîsul zdravăn, sănătos al poporului care biciuie năravurile învechite. In „A arat țăranul marginea drumului", e vorba despre un țăran care a ieșit beat la munca cîmpului. Comicul situației este subliniat de gesturile și exclamațiile unor coriști sugerîndu-ne mahmureala omului amețit de băutură.

Inima fierbinte, iubitoare a poporului ucrainean ni se dezvăluie și din cîntecele lirice. Vocea caldă, de-o claritate de cristal a tenorului Alexandr Gricianîi ne-a evocat în „Ah ce noapte frumoasă", dorul îndrăgostitului care-și așteaptă iubita. Sentimente calde de dragoste s-au desprins și din cîntecul lui Piotr din opera „Natalka Poltavka" de Lîsenko, solist Nicolai Osatcenko. Notele joase, adînci ale bașilor din cor creează și aici momente impresionante, al căror ecou rămîne mult timp în inimile ascultătorilor.

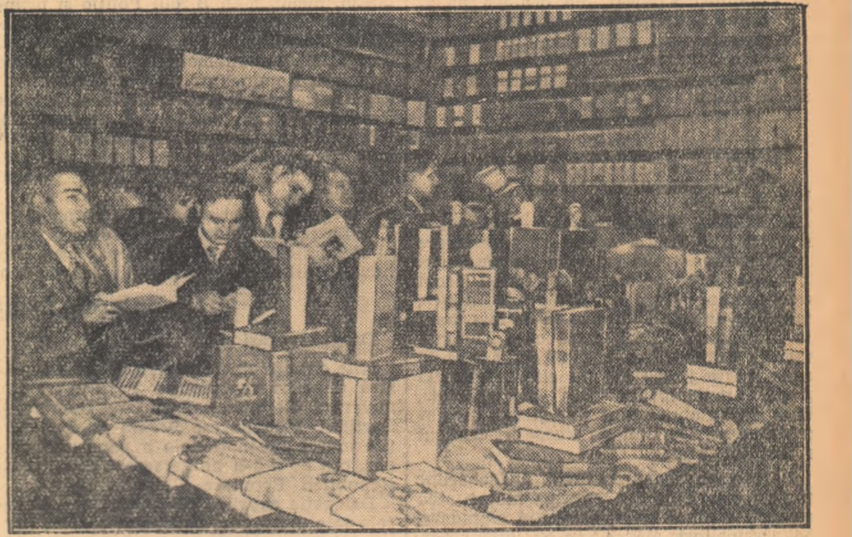
Din repertoriul Capellei emerite de stat de banduriști din R.S.S. Ucraineană s-a simțit prietenia caldă pe care o nutresc popoarele sovietice pentru popoarele țărilor de democrație populară, dragostea cu care s-au apropiat artiștii ucraineni de cîntecele popoarelor din aceste țări; strădania de a se deprinde cu limba lor, de a înțelege spiritul artei acestora. „Cracoviac-ul" care s-a cîntat (solist Vasili Ciarivnoi) a fost plin de savoarea și șăgălnicia proprii cunoscutei melodii populare poloneze. Cîntecul „Lupta pentru pace" de compozitorul bulgar Obreteianov a răsunat avîntat și mobilizator, chemînd la luptă pentru marea cauză a omenirii: Pacea.

Aplauzele spectatorilor n-au mai contenit cînd artiștii ucraineni, într-o romînească veritabilă, au cîntat două melodii populare romînești: romanța veche „Cobzar bătrîn" și „Hai la vie". Prima a fost cîntată de Serghei Riabov, acompaniat la țambal de maestrul de concert Alexandr Nezovibatko. Ei ne-au evocat viața plină de suferințe din trecut a poporului nostru, imaginea omului chinuit de suferințe care, închis în cîrciuma întunecoasă, își îneacă în băutură amarul. Solistul Piotr Soveiko, plin de însuflețire, ne-a adus pe scenă un crîmpei din viața de astăzi a satelor patriei noastre în timpul culesului viilor, cînd „strugurii lucesc în soare", cînd munca se îmbină cu veselia flăcăilor și fetelor pe a căror buze înfloresc rîsul și gluma.

★

Concertele Capellei emerite de stat de banduriști din R.S.S. Ucraineană vin să se adauge la numeroasele manifestări de o înaltă ținută artistică oferite oamenilor muncii de la noi de către artiștii sovietici, manifestări care constituie pentru spectatorii noștri amintiri de neuitat. La sfîrșitul fiecărui spectacol al Capellei, publicul ovaționează minute în șir pentru arta și artiștii Țării Socialismului, pentru lagărul păcii și al democrației. Din zeci de piepturi se strigă: „Să trăiască în veci prietenia romîno-sovietică!".

SUZANA VOINESCU

In cadrul Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, a avut loc la librăria „Cartea Rusă" din Capitală deschiderea Bazarului Cărții Sovietice.
In fotografie: Numeroși vizitatori cercetează cu interes cărțile expuse.

Deschiderea „Decadei cîntecului și dansului sovietic"

Vineri seară, în sala Teatrului C.C.S., a avut loc deschiderea festivă a „Decadei cîntecului și dansului sovietic", din cadrul Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice.

La festivitate au asistat reprezentanți ai ministerului Culturii, ai A.R.L.U.S.-ului, ai ministerului Invățămîntului și ai Uniunii Compozitorilor din R.P.R., oameni ai artei și culturii și un numeros public.

Au luat parte membri ai delegației sovietice care participă la sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, membri ai Ambasadei Uniunii Sovietice.

A luat cuvîntul compozitorul Ion Chirescu, maestru emerit al artei din R.P.R.

Decada cîntecului și dansului sovietic pe care o deschidem astăzi — a spus vorbitorul — este o nouă manifestare a dragostei și admirației pe care poporul nostru o poartă artei marelui popor sovietic.

Dezvoltînd creator tradițiile strălucite ale artei popoarelor din U.R.S.S., arta sovietică este astăzi arta cea mai înaintată din lume.

Pentru oamenii muncii din țara noastră, pentru iubitorii de muzică și coregrafie, decada cîntecului și dansului este un nou prilej de a cunoaște bogatul tezaur de artă ce-l cuprinde cîntecul și dansul sovietic.

Ansamblul de cîntece și dansuri al Ministerului Afacerilor Interne a prezentat apoi un program artistic. (Agerpres).

★

In cadrul sărbătoririi Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice a avut loc vineri după amiază în aula Institutului agronomic din Craiova deschiderea festivă a „Decadei cîntecului și dansului sovietic". Cu acest prilej, prof. Ion Alexandrescu, directorul Ansamblului de stat „Nicolae Bălcescu" din localitate, a vorbit despre „Importanța cîntecului și dansului sovietic ca mijloc de educare a maselor".

A urmat un program artistic susținut de echipe artistice de amatori din localitate.

★

In cadrul manifestărilor „Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice", vineri, a avut loc la Timișoara deschiderea Decadei cîntecului și dansului sovietic. Cu acest prilej, Constantin Damianescu, dirijor la Opera de Stat din Timișoara, a conferențiat despre cultura și arta sovietică.

A fost prezentat apoi un bogat program artistic la care și-au dat concursul formații artistice de amatori din localitate.

Tot vineri a avut loc în localul Librăriei Noastre nr. 1 din Timișoara deschiderea bazarului cărții ruse și sovietice, unde sînt expuse ultimele lucrări traduse din limba rusă apărute în țara noastră.

Bazarul a stîrnit un viu interes în rîndul cititorilor timișoreni. In primele ore de la deschiderea bazarului au fost vîndute cărți în valoare de peste 4000 lei.

Vizitele delegației sovietice

PETROȘANI 15 (Agerpres). — N. K. Serbinovici, miner fruntaș din Donbas, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., membru al delegației sovietice care ne vizitează țara cu prilejul Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, a vizitat vineri mina Petrila.

Oaspetele sovietic a fost primit cu căldură de mineri. La orizontul 12, la peste 400 metri adîncime, N. K. Serbinovici a întîlnit brigada Eroului Muncii Socialiste, Iuliu Haidu.

„Vă transmit — a spus oaspetele sovietic — salutul călduros al minerilor Donbasului. Cînd m-au trimis aici, tovarășii mei m-au sfătuit să vă împărtășesc din experiența mea și să învăț din munca dvs. Le voi comunica la întoarcere că minerii de la Petrila ca și ceilalți din acest bazin carbonifer, cinstesc prin muncă titlul de miner".

In zilele de 12, 13 și 14 octombrie, ing. Fiodor Lukici Kovaliov, laureat al Premiului Stalin, deputat în Sovietul Suprem al R.S.F.S.R., locțiitorul șefului direcției tehnice din Ministerul mărfurilor industriale de larg consum al U.R.S.S., membru al delegației sovietice care participă la sărbătorirea Lunii Prieteniei Romîno-Sovietice, a vizitat fabrica de postav din Buhuși.

In ziua de 14 octombrie, F. L. Kovaliov a avut o consfătuire cu muncitorii, tehnicienii și inginerii fabricii de postav din Buhuși și cu delegați ai fabricilor „Țesătura" și „Victoria" din Iași, „Proletarul" și „Partizanul" din Bacău, precum și ai uzinelor textile „Moldova" din Botoșani. In cadrul consfătuirii s-a discutat despre aplicarea metodei de extindere în masă a celor mai bune procedee de lucru ale muncitorilor fruntași, inițiată de inginerul sovietic F. L. Kovaliov. (Agerpres).

De ce a fost nevoie de fluier?

Am participat la o adunare de dare de seamă și alegeri la Școala medie mixtă de 10 ani nr. 3 din Ploești. Să vă povestesc ce am văzut acolo.

Cînd am venit la școală, am găsit-o pe tovarășa Bănescu Elena, șefa secției de școli medii și pionieri a comitetului orășenesc U.T.M., discutînd cu directoarea școlii. Ii cerea exemple pentru prelucrarea ce avea s-o facă în adunare.

— ...Așa... am ajuns acum la învățătura în salturi. Care fete dau peste cap materia înainte de examene?

— ...Păi... ar fi... Forțu Stela... apoi Antonescu Eugenia.

— ...Da... mai departe... Acum aici... da... Care fete dau dovadă de cosmopolitism? (In concepția tovarășei Bănescu, cosmopolitismul se reduce mai mult la tăiatul scurt al părului și la purtarea fustelor strîmte).

— Ar fi Cioboth Maria..., Marin Veronica, apoi aceea din a... da Iacob Aneta.

In cameră se mai auzea doar hîrșîitul creionului pe hîrtie. Tovarășa Bănescu se ocupa cu sîrguință de pregătirea politică a adunării.

Apoi am intrat în sala de ședințe. Cu cîteva minute înainte de începerea adunării, activista comitetului orășenesc i-a cerut unei membre a comitetului U.T.M. pe școală să întocmească proiectul de hotărîre. „Fii atentă, a mai adăugat ea, răspunzi cu capul!"

Secretara comitetului U.T.M. s-a suit pe scenă și a anunțat apoi, așa cum a învățat-o tovarășa Bănescu:

— Așezați-vă pe clase cu secretarele și birourile în frunte.

Prezidiul adunării fiind ales, tovarășa Bănescu a fost însărcinată cu conducerea lucrărilor adunării. De îndată ea a început să citească materialul care analiza activitatea organizației orășenești U. T. M.-Ploești și a organizației din școală în lumina Hotărîrii Biroului Politic al C. C. al P.M.R. și a documentelor Conferinței pe țară a U.T.M.

Citea rar și răspicat ca la școală, făcînd pauze mari și aruncînd pe deasupra hîrtiei priviri severe asupra asistenței.

Cu greu s-au înscris cîteva fete la discuții. Tovarășa Udroiu Georgeta și-a făcut autocritică pentru faptul că n-a făcut o planșă la desen, fiindcă n-a purtat șorț și a lipsit de la o oră de sport. Tovarășa Crișan Aurelia a citat numele cîtorva fete care și-au tăiat cozile, State Cornelia a cerut scuze pentru faptul că a lipsit de la o oră de curs, fiind nevoită să se ducă la dentist, Dumitrache Georgeta a arătat că unele fete nu poartă uniformă. Cam așa a decurs o bună parte a discuțiilor.

In acest timp tovarășa Bănescu asculta foarte atentă, încuviința ca o bătrînică cumsecade cele spuse de vorbitori prin cîte o aplecare a capului și spunea chiar din cînd în cînd: Bine, sigur, foarte bine, în așa fel încît să încurajeze fetele să mai discute asemenea lucruri importante. Tocmai cînd se părea că unele utemiste ar dori să vorbească și despre alte probleme s-a sculat și a zis: — Nu mai așteptăm noi înscrieri la cuvînt. Trecem mai departe. Inainte de aceasta însă, vreau să vă atrag atenția că nu pot să suport zgomotul, așa că cine va vorbi va fi dat afară din sală. Vă rog să votați pentru aceasta. Așa... acum să se citească proiectul de hotărîre.

O elevă din vechiul comitet s-a ridicat și a citit:

1. Să se îmbunătățească învățămîntul...

. . . .

. . . .

6. Să crească numărul membrilor.
7. Combaterea formalismului și superficialității;
9. Luarea în serios a muncii de U.T.M.
10. Eliminarea rebuturilor în activitatea organizației.
11. Să se îmbunătățească...
12. Să se....
13. Să...
14. ș.a.m.d.

Multă răbdare a trebuit elevelor să asculte acest „proiect de hotărîre" care suna ca și înșiruirea unor verbe la modul subjonctiv. Apoi Bădilă Elena a propus să se prevadă în hotărîre reintroducerea difuzoarelor ca „să putem asculta și noi puțină... cîte o conferință. (Ea a vrut să spună probabil „puțină muzică", dar văzînd figura severă a tovarășei Bănescu a crezut că aceasta este o dorință nejustă și a renunțat).

Tovarășa Bănescu a mai ținut la urmă un fel de predică despre faptul că trebuie să se păstreze liniștea și că alegerile trebuie să decurgă în bune condițiuni, vorbind rar și plin de importanță, întărindu-și fiecare afirmație printr-o mișcare a mîinii cu un deget ridicat pedant în aer. „Nu vorbiți, spunea ea. Ce vreți, să anulez alegerile și să vă mai țin odată pînă seara tîrziu? Cred că știți că din cauza gălăgiei se pot anula alegerile. Noi n-am venit aici să rîdem și să vorbim!"

Au început în cele din urmă propunerile de candidați, pentru noul comitet. Propunerile de candidați se făceau pe clase, adică după ce vorbea o elevă dintr-o clasă, primea cuvîntul alta din clasa imediat superioară, sau paralelă.

Neturburată, dreaptă ca la paradă, fără să scoată un zîmbet, tov. Bănescu supraveghea purtarea celor din sală și intervenea prompt, punîndu-i la punct pe cei neastîmpărați. La un moment dat s-a răstit enervată: — Iar ați început să vorbiți în cor?

— Păi n-o cunoaștem bine pe eleva propusă. Vrem s-o vedem.

— Nu trebuie. O s-o vedeți după ce va fi aleasă.

Discuțiile asupra candidaților au decurs în același spirit ca și cele despre munca organizației. Ba, discuție asupra candidaturii Ilenei Dăscălescu, ridicîndu-se obiecții din partea cuiva că nu poate fi aleasă în comitet fiindcă... este coafată permanent, a devenit o serioasă polemică în jurul acestei probleme.

— Are părul permanent, spunea o fată. Nu poate fi aleasă.

— Nu e permanent ripostă alta. E natural.

Discuțiile au continuat în timp ce zgomotul creștea mereu iar tovarășa Bănescu nu mai pridîdea să mențină ordinea apostrofînd pe cîte o elevă.

— Tovarășe cu flanela albastră. De ce rîzi? întreba ea avînd aerul că, primind răspunsul la această întrebare, ar fi putut potoli agitația din sală .

Deodată, văzînd că larma nu scade de loc, vechea secretară Castelan Maria, n-a găsit ceva mai nimerit decît să scoată un fluier și să sufle cu putere în el ca un arbitru de fotbal ce și-a pierdut răbdarea. Fetele au rămas la început mirate de această metodă cu totul și cu totul originală dar apoi s-au mai liniștit puțin. Așa au decurs alegerile acestea. Pînă la sfîrșit s-a mai folosit fluierul de cîteva ori.

★

De ce a fost nevoie de fluier? Răspunsul nu e chiar atît de greu de găsit. Totdeauna cînd nu se folosește munca vie cu oamenii, convingerea, se recurge la metode administrative în speranța că ele vor îndrepta lucrurile. Slabă speranță!

Ar fi util să analizăm puțin atitudinea activistei comitetului orășenesc. Ea a luat toate măsurile ce i s-au părut necesare pentru ca adunarea să decurgă în mod perfect, adică a cerut ca elevele să se așeze în bănci pe clase și să ia cuvîntul tot pe clase. Pasiunea aceasta exagerată pentru ordine a făcut-o să anunțe de la început că va da afară pe oricine va vorbi. In tot timpul ședinței ea s-a ferit ca de foc să zîmbească și n-a renunțat niciodată la aerul de profesoară de pension. Ar fi bine poate s-o întrebăm pe tovarășa Bănescu ce credea, avea de-a face cu manechine? In sală erau oameni vii, tineri care, stînd șapte ore la o ședință (și adunarea s-a prelungit atît din vina președintei prezidiului), mai rîd, mai se sfătuiesc între ei și nu pot fi transformați în stane de piatră.

Un activist utemist adevărat, trebuie să-și însușească cît mai multe din trăsăturile unui bun pedagog. El trebuie să fie plin de tact, înțelegător, răbdător, să nu fie nervos, să știe să se apropie de tineri, să fie vesel și să știe să-i convingă și să-i antreneze cu mijloace vioaie pe tineri pe căile vieții de organizație. Or, tovarășa Bănescu nu știa decît să dea enervată din cap cînd cineva rîdea, să amenințe cu evacuatul din sală cînd altcineva vorbea.

In loc să discute problemele cele mai importante ale activității, s-a ajuns chiar la o polemică în toată regula în jurul unei coafuri permanente. Dacă elevele ar fi fost lămurite despre importanța respectării tuturor normelor regulamentului școlar, dacă li s-ar fi explicat că primejdia nu stă în scurtarea cu cîțiva centimetri a părului, ci în adoptarea unei atitudini de cochetărie ușuratecă, în sacrificarea prețiosului timp de învățătură, odihnă și distracție, pentru fleacuri ce nu trebuie să preocupe un elev, desigur că nu astfel s-ar fi desfășurat discuțiile.

Și utemistele ar fi avut multe probleme de ridicat în adunare. Ele ar fi vrut să vorbească despre metodele interesante, folosite în unele clase pentru combaterea indisciplinei, ar fi vrut să ceară intensificarea activității extrașcolare, organizarea de cercuri pe materii, îmbunătățirea activității cercului literar. Dar n-au făcut-o. Dorind să termine mai repede alegerile și să împiedice ceea ce i se părea ei a fi manifestarea unei solidarități rău înțelese, constînd în alegerea lui Iacobson care se pare că era prietenă cu multe eleve, tov. Bănescu s-a grăbit și era să greșească încercînd cu mijloace nepotrivite să facă adunarea să renunțe la această candidatură.

La sfîrșitul adunării tov. Bănescu le-a spus elevelor că nu credea că are de-a face cu o... școală atît de rea, făcînd astfel o apreciere mult prea aspră. Ba, ea a mai spus chiar și următoarele: „In sală a fost un tovarăș de la „Scînteia tineretului" care o să vă dea la ziar că ați fost nedisciplinate". Iată că noi am scris la ziar, dar n-am putut privi lucrurile în același fel ca ea. Dacă noul comitet va ști să asculte vocea elevelor fără să le strige mereu „tăcere", dacă va aplica sugestiile lor, îmbunătățind munca vie cu oamenii, nu va mai fi nevoie de „fluier".

B. DUMITRESCU

Plenara C. C. al Partidului Comunist Francez

PARIS 15 (Agerpres). — TASS transmite: La 15 octombrie s-a deschis la Paris Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Francez. Pe ordinea de zi a Plenarei figurează problema luptei împotriva reînvierii militarismului german și pentru apărarea păcii (raportor Laurent Casanova, — membru în Biroul Politic al C.C.).

Mișcarea grevistă din Anglia ia amploare

LONDRA 15 (Agerpres). — Mișcarea grevistă din Anglia crește pe zi ce trece în amploare. Greva șoferilor de autobuze, începută la 13 octombrie și avînd drept scop îmbunătățirea condițiilor de muncă, cuprinde un număr din ce în ce mai mare de muncitori. Astfel, după cum anunță agenția France Presse, pînă acum sînt în grevă peste 16.000 de muncitori. Datorită grevei muncitorilor din transporturi, 3.200 de autobuze sînt imobilizate în garaje, iar pe 206 linii de transport traficul a fost întrerupt.

De asemenea, marea grevă a docherilor englezi, grevă care a cuprins majoritatea porturilor din Anglia, crește în amploare, noi muncitori alăturîndu-se greviștilor. Astfel 4.500 de docheri, trecînd peste capul liderilor sindicali de dreapta, au hotărît să se alăture celor 35.000 de docheri care sînt pînă acum în grevă. În portul Londra, complect paralizat de greva docherilor, 132 de vase de transport așteaptă să fie descărcate.

În căutarea de paravane pentru Wehrmacht

BONN 15 (Agerpres). — La Bonn se desfășoară actualmente consfătuirile dintre experții lui Adenauer și cei ai guvernelor Franței, Marii Britanii și S.U.A. în vederea pregătirii noilor acorduri care să înlocuiască cele semnate în 1952 la Bonn.

Misiunea „experților" este de a da o formă nouă textelor respinse de Franța prin votul defavorabil în problema C.D.E. Potrivit agenției Associated Press, misiunea principală a „experților" constă în a adapta noii situații acordurile de la Bonn, care stabilesc amănunțit relațiile dintre Germania occidentală și cele trei puteri occidentale. Se subliniază că în ce privește fondul lor, vechile acorduri vor rămîne în vigoare.

Agenția Reuter anunță că se vor institui șase grupe în vederea acestor lucrări. Acordul de la Bonn din 1952 va fi folosit drept bază pentru redactarea tratatelor care vor restabili „suveranitatea" Germaniei occidentale. Textele trebuie elaborate pînă la 20 octombrie, cînd va avea loc la Paris întîlnirea miniștrilor Marii Britanii, S.U.A., Franței și Germaniei occidentale.

Ziarul „Viesnik" despre caracterul legitim al cererii de a se recunoaște suveranitatea Chinei asupra insulei Taivan

BELGRAD 15 (Agerpres).—TASS transmite: Referindu-se la cererea guvernului Republicii Populare Chineze adresată Organizației Națiunilor Unite de a lua măsuri pentru încetarea agresiunii americane împotriva insulei Taivan, ziarul „Viesnik" scrie: Examinarea acestei probleme la sesiunea Adunării Generale poate constitui o serioasă acțiune politică a acestei organizații internaționale.

Ar fi greu de negat, scrie în continuare ziarul, caracterul legitim al cererii de a se recunoaște suveranitatea Chinei asupra insulei care reprezintă o parte integrantă a teritoriului său. Acordarea de sprijin militar, moral și politic regimului gomindanist perimat și condamnat de istorie poate fi calificată drept o manifestare a miopiei politice și ca o acțiune care ascunde în sine primejdia unor intenții agresive și mai grave. Rezolvarea problemei Taivanului ar constitui o mare contribuție la politica pe baza căreia s-a realizat în ultimul timp armistițiul în Indochina și care a avut o influență considerabilă asupra slăbirii încordării internaționale și asupra posibilității unei colaborări internaționale constructive.

Membri ai delegației guvernamentale romîne au părăsit Pekinul

PEKIN 15 (Agerpres). — Gheorghe Apostol, membru în Biroul Politic și prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn, conducătorul delegației guvernamentale a Republicii Populare Romîne invitată la sărbătorirea Zilei naționale a R.P. Chineze și Grigore Preoteasa, prim locțiitor al ministrului Afacerilor Externe al Republicii Populare Romîne, membru al delegației, au părăsit vineri dimineața Pekinul, plecînd spre patrie.

Delegația a fost condusă la aeroport de Ciu En-lai, premierul Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze; Den Țzi-huei, locțiitor al premierului; Cen Șu-tun, vicepreședinte al Comitetului Permanent al Adunării Reprezentanților Populari din întreaga Chină și de alți fruntași ai vieții de stat și politice.

Au fost de față membri ai corpului diplomatic acreditați la Pekin.

Aeroportul era pavoazat cu drapelele de stat ale Republicii Populare Romîne, R.P. Chineze, Uniunii Sovietice și celorlalte țări de democrație populară. Pe aeroport a fost aliniată o gardă de onoare.

Au fost intonate imnurile naționale ale Romîniei și Chinei. Înainte de plecare Gheorghe Apostol a rostit următoarea cuvîntare:

— Cuvîntarea tovarășului Gh. Apostol —

Dragi tovarăși și prieteni,

Este o mare cinste pentru delegația noastră de a fi reprezentat poporul romîn, guvernul Republicii Populare Romîne și Partidul Muncitoresc Romîn la festivitățile marei zile naționale a poporului chinez, cea de a 5-a aniversare a constituirii Republicii Populare Chineze.

Delegația exprimă călduroasele și sincerele sale mulțumiri poporului chinez, Partidului Comunist Chinez și guvernului chinez pentru ospitalitatea frățească, prietenească și pentru călduroasa primire care ne-au fost acordate în orașele, satele, întreprinderile, instituțiile de artă și cultură pe care le-am vizitat.

În timpul vizitei noastre în glorioasa capitală a Republicii Populare Chineze și în alte centre ale Chinei, noi am fost martorii măreţelor realizări ale muncii creatoare obținute de harnicul și iscusitul popor chinez sub strălucita conducere a Partidului Comunist Chinez și a iubitului său conducător, tovarășul Mao Țze-dun. Toate acestea ne-au entuziasmat.

Demonstrația puterii populare din 1 octombrie de la Pekin și din alte orașe din întreaga țară ne-a dat posibilitatea să constatăm că poporul chinez, în frunte cu eroica clasă muncitoare, este strîns unit. Cu un entuziasm și o încredere nemărginită, într-un front democratic popular el merge înainte sub conducerea Partidului Comunist Chinez și guvernului chinez, pe drumul construirii socialismului și al apărării păcii, în Asia și în întreaga lume, și pe drumul înfăptuirii înaltelor năzuințe ale națiunii — eliberarea întregului teritoriu al Chinei.

Măreața prietenie între Republica Populară Chineză și Uniunea Sovietică și colaborarea frățească a tuturor popoarelor din întregul lagăr al păcii, democrației și socialismului constituie o forță de neînvins în apărarea păcii și progresului omenirii.

Am fost pretutindeni mișcați de profunda prietenie a poporului chinez față de Uniunea Sovietică și de țările de democrație populară.

În acest moment, cînd plecăm spre patrie, noi urăm sincer poporului chinez victorie deplină în realizarea primului său mare plan cincinal, în opera de construire a noii Chine și în lupta sa pentru apărarea păcii.

Trăiască prietenia veșnică și de nezdruncinat între marele popor chinez și poporul romîn!

Trăiască Republica Populară Chineză!

Trăiască marele popor chinez!

Trăiască puternicul lagăr al păcii, democrației și socialismului în frunte cu Uniunea Sovietică!

Sesiunea Adunării Generale O.N.U.

Examinarea problemei definirii noțiunii de agresiune în Comitetul juridic O. N. U.

NEW YORK 15 (Agerpres). — TASS transmite: În ședința din 14 octombrie, Comitetul juridic al Adunării Generale a O.N.U. a trecut la examinarea problemei definirii noțiunii de agresiune. Această problemă a fost supusă de Uniunea Sovietică examinării celei de a 5-a sesiuni a Adunării Generale O.N.U. încă în anul 1950. În prezent, Comitetul juridic urmează să examineze raportul subcomitetului special, constituit în baza hotărîrii celei de a 7-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. în vederea studierii preliminare a problemei definirii noțiunii de agresiune

În raportul acestui subcomitet special — compus din reprezentanți a 15 state — se subliniază că majoritatea comitetului, inclusiv delegațiile U.R.S.S., Franței, Poloniei, Siriei și ale altor țări, consideră că definirea agresiunii este posibilă și de dorit în scopul sprijinirii păcii și securității internaționale și că această definiție „îi va lua unui eventual agresor încrederea în succes, va constitui pentru el un serios avertisment" și va permite „să se evite hotărîri arbitrare în cazul cînd va fi necesar să se stabilească agresorul". În raport se subliniază de asemenea că numai puține delegații reprezentate în Comitet, în frunte cu delegația S.U.A., au obiectat împotriva elaborării definiției noțiunii de agresiune în general.

Răspunzînd acestor obiecții în cadrul ședinței Comitetului juridic, P. D. Morozov, reprezentantul U.R.S.S., a subliniat că pentru definirea agresiunii, o importanță primordială o prezintă noțiunea atacului armat — cea mai primejdioasă formă a agresiunii — care poate provoca moartea a milioane de oameni și distrugerea valorilor materiale și culturale create prin munca dîrză a multor generații. Principiul fundamental care stă la baza definiției sovietice a noțiunii atacului armat este extrem de simplu și clar.

Orice stat, care sub orice pretext și din orice motiv va lua inițiativa dezlănțuirii unui război, trebuie să fie declarat agresor cu toate consecințele care decurg de aici. În conformitate cu aceasta, delegația U.R.S.S. propune ca Adunarea să declare că „va fi considerat ca agresor într-un conflict internațional statul care va săvîrși primul una din următoarele acțiuni:

a) va declara război unui alt stat;

b) statul ale cărui forțe armate, fie și fără declarație de război, vor pătrunde pe teritoriul unui alt stat;

c) ale cărui forțe terestre, maritime sau aeriene vor bombarda teritoriul altui stat sau vor ataca în mod premeditat vasele sau avioanele acestuia din urmă;

d) ale cărui forțe terestre, maritime și aeriene vor fi debarcate sau introduse pe teritoriul altui stat, fără încuviințarea guvernului acestuia din urmă, sau vor viola condițiile unei asemenea încuviințări, în special în ceea ce privește durata sau extinderea regiunii staționării lor;

e) statul care va institui blocada litoralului sau porturilor unui alt stat;

f) care va acorda sprijin bandelor înarmate care, după ce se vor fi format pe teritoriul lui, vor pătrunde pe teritoriul altui stat, sau va refuza, în ciuda cererii statului invadat să ia pe teritoriul său toate măsurile care depind de el pentru a lipsi bandele menționate de orice ajutor sau ocrotire".

Rolul și însemnătatea definiției agresiunii, a spus reprezentantul sovietic, nu pot fi subapreciate, mai ales dacă luăm în considerare că și în prezent se întreprind numeroase încercări de a prezenta crearea a diferite grupuri agresive ca aliante defensive.

Delegația U.R.S.S., a spus în încheiere P. D. Morozov, speră că propunerile ei în problema definiției noțiunii agresiunii vor fi sprijinite de toate celelalte delegații, deoarece această definiție corespunde intereselor vitale ale tuturor popoarelor și aprobarea lor de către Adunarea Generală O.N.U., ar putea să contribuie la întărirea păcii și securității generale.

Comitetul continuă discutarea acestei probleme.

In „împărăția" lui Malan

Cum trăiesc masele muncitoare de culoare sub „obiduirea" doctorului Malan — cunoscutul dictator al Uniunii sud-africane? Locuitorii de culoare, mai ales africanii au fost jefuiți de pămîntul lor și sînt siliți să ducă o viață de robi în țara în care s-au născut. Salariile muncitorilor sînt extrem de reduse față de cele ale albilor; nu rare sînt cazurile cînd locuitorii băștinași din Uniunea sud-africană mor pur și simplu de foame. Agenția France Presse relata că, după statisticile oficiale în cursul ultimilor patru ani, peste 5.300 de indigeni din Durbau au murit în urma subalimentării și că numărul celor care mor de foame crește pe zi ce trece. Indigenii n-au dreptul la muncă, la odihnă, la învățătură — ei trăiesc într-o mizerie de nedescris. Pentru a-și cîștiga existența femeile sînt adesea silite să trudească din greu cu copilul lihnit de foame în spate (prima fotografie). După munca zdrobitoare zilnică, care n-are sfîrșit, străzile mărginașe ale Johannesburgului — capitala Uniunii sud-africane sînt pline cu oameni care merg spre aceeași țintă: „locuințele" din cutii și resturi de tablă de la marginea orașului (fotografia din stînga). Sînt însă oameni care nu au parte nici de o „casă"-cutie; ei vor dormi la adăpostul vreunei cutii de gunoi sau streașini, ca tînărul din fotografia de mai sus.

Aceasta este viața de fiecare zi a indigenilor din Uniunea sud-africană. Populația de culoare din Uniunea sud-africană nu se lasă însă zdrobită de mizerie și de biciul dictatorului fascist Malan; ea duce o luptă mereu mai organizată și hotărîtă pentru libertate și condiții omenești de viață.

A apărut în limbile: rusă, romînă, franceză, germană, engleză și spaniolă:

„Pentru pace trainică, pentru democrație populară!"

București. Organ al Biroului Informativ al Partidelor comuniste și muncitorești

Nr. 42 (310)

Cuprinde:

ARTICOL DE FOND: Puternica forță vitală a prieteniei sovieto-chineze

* * * Declarațiile comune ale guvernelor U.R.S.S. și R.P. Chineze și comunicatele sovieto-chineze cu prilejul vizitării R.P. Chineze de către delegația guvernamentală a Uniunii Sovietice.

* * * Scrisoarea delegației guvernamentale sovietice cu privire la oferirea în dar poporului chinez de către poporul sovietic a mijloacelor tehnice și a utilajului necesar pentru organizarea unei mari gospodării cerealiere de stat.

* * * Scrisoarea de răspuns a președintelui Mao Țze-dun.

* * * Schimb de scrisori între delegația guvernamentală sovietică și Mao Țze-dun în legătură cu oferirea în dar Republicii Populare Chineze a mașinilor-unelte și mașinilor agricole de la Expoziția sovietică din Pekin.

* * * Cuvîntarea lui Ciu En-lai la recepția din 12 octombrie 1954 oferită de Ambasada U.R.S.S. din Pekin în cinstea delegației guvernamentale a Uniunii Sovietice.

D. N. AIDIT: Despre unele rezultate ale celui de al V-lea Congres național al Partidului Comunist din Indonezia.

HARRY POLLITT: Ce au arătat congresul trade-unionurilor britanice și conferința partidului laburist.

WILLI GAISCH: Forța unității populare.

* * * Dezmățul teroarei polițienești în Iran.

JAN MAREK: Note politice: Din nou „spiritul prusac".

De vînzare la toate librăriile, chioșcurile și debitele O.C.L.

Prețul 40 bani

Nehru a plecat spre Pekin

DELHI 15 (Agerpres). — Primul ministru și ministrul Afacerilor Externe al Indiei, Nehru, a părăsit vineri dimineața Delhi plecînd la Pekin. În drum spre R. P. Chineză, primul ministru indian se va opri la Hanoi, capitala R. D. Vietnam. Duminică el se va întîlni cu președintele Ho Și Min, cu ministrul Afacerilor Externe, Fam Van Dong și cu alți membri ai guvernului R. D. Vietnam.

Luni dimineața, primul ministru indian își va continua drumul spre Pekin, via Canton.

În legătură cu prigoana împotriva fruntașilor comuniști din S.U.A.

NEW YORK 15 (Agerpres). — După cum relatează United Press, Curtea de Apel a S.U.A. a respins apelul celor 13 fruntași ai Partidului Comunist din S.U.A., în frunte cu Elisabeth Gurley Flynn, membră a Comitetului Național al partidului. Cei 13 fruntași comuniști au fost condamnați în 1953, în baza legii fasciste Smith, la diferite pedepse cu închisoare și amenzi grele.

Cei 13 fruntași au anunțat că vor cere o rejudecare a apelului, iar în cazul cînd această cerere va fi respinsă se vor adresa Curții Supreme a S.U.A.

SCURTE ȘTIRI

● Pe malul drept al rîului Gremiaciaia din apropiere de Ural, s-a descoperit un strat carbonifer gros de 12 metri. Stratul se află la o adîncime de 10—15 metri, iar în unele locuri de 2—3 metri. S-a hotărît ca exploatarea cărbunelui să se facă prin metoda la zi.

● După cum anunță agenția France Presse, la 14 octombrie, împăratul Etiopiei, Haile Selassie a sosit la Londra, unde va duce tratative cu oficialitățile britanice. În timpul vizitei sale în Anglia, împăratul Selassie va purta discuții cu membrii guvernului britanic în legătură cu acordarea unui ajutor economic Etiopiei în schimbul cedării unor baze militare către Marea Britanie pe teritoriul Etiopiei.

● După anunțarea rezultatelor alegerilor parlamentare care au avut loc recent în Siria, primul ministru al Siriei, Said Ghazzi, a prezentat la 14 octombrie, președintelui republicii demisia cabinetului său. La 15 octombrie, președintele Siriei a început consultările în vederea formării noului guvern.

● La 14 octombrie, delegația oamenilor de știință și artă din Republica Populară Romînă au plecat de la Tientsin la Senian (R.P. Chineză). In cursul șederii lor la Tientsin, profesorul Ștefan Nicolau, membru al Academiei Republicii Populare Romîne, a prezentat două rapoarte în cadrul unor ședințe ale asociației medicilor din localitate; pictorul W. Siegfried, membru al delegației, a avut convorbiri cu regisori, iar violonistul Ion Voicu a dat două concerte.

● La 14 octombrie s-a deschis la Budapesta conferința chirurgilor care va dura trei zile. La ședința de deschidere au asistat dr. Miklos Dexler, locțiitor al ministrului Sănătății al R.P. Ungare și prof. dr. Nicolae Hortolomei, membru al Academiei Republicii Populare Romîne. În cadrul conferinței, 45 chirurgi vor face comunicări în probleme de specialitate.

● Comitetul pentru problemele economice și financiare al O.N.U. continuă discutarea primului punct de pe ordinea sa de zi: „Dezvoltarea economică a țărilor slab dezvoltate". Acest punct cuprinde problemele privind crearea unui fond special al O.N.U., constituirea unei corporații financiare internaționale, afluxul capitalului privat și reforma agrară.

● După cum anunță ziarul „Unita", forțe puternice ale poliției au ocupat la Reggio Emilia sediul federației partidului comunist și al Camerei muncii, alungînd pe oamenii muncii care timp de patru zile au apărat această clădire. Au fost arestate 90 persoane. Sub presiunea maselor, poliția a fost însă nevoită să le elibereze după cîtva timp. Populația a organizat demonstrații de protest. Mulți cetățeni au fost loviți de polițiști și au fost răniți.

FOILETON

Dr. Wittermans și „drepturile animalelor"

Există indicii serioase că se apropie o epocă paradisiacă pentru animale. Populata familie a tîrîtoarelor, patrupezilor, hexapozilor, octopozilor și miriapozilor are în față un viitor de aur. Din surse bine informate am aflat că Dr. Wittermans a elaborat la Antwerpen (Belgia) „Documentul mondial fundamental despre drepturile animalelor". Acest „document fundamental" — rodul unor îndelungi cercetări ale onorabilului Dr. Wittermans — se compune din 16 puncte. Se vorbește în el despre crearea unei poliții speciale pentru apărarea securității animalelor, despre crearea unei rețele de spitale pentru animale, interzicerea vînatului și pescuitului, egalitatea totală în drepturi a animalelor etc. Ziarele occidentale care au publicat pe larg „documentul fundamental" au relatat că acest document va fi luat în discuție de o conferință internațională care se va întruni în curînd la Londra.

Nimeni nu poate contesta desigur urgența și marea necesitate de a se rezolva problema „drepturilor animalelor". Chiar într-unul din ziarele care au publicat pe multe coloane principiile doctorului Wittermans am citit următoarea știre: În Japonia, potrivit prețurilor curente (așa ceva există fiindcă se încheie multe asemenea afaceri) o pisică siameză e vîndută cu 30 de dolari în timp ce prețul de vînzare

a copiilor e de 15 dolari. Nu-i oare revoltător că bietele pisici sînt negociate și încă la un preț mizer de 30 de dolari atunci cînd pentru orice copil se plătește 15 dolari? Cît de nedreptățite pot fi sărmanele animale! Noroc că mai există pe pămînt și ființe nobile. Din ziarul „New York Daily News" am putut afla astfel despre banchetul oferit în cinstea a 100 de pisici ale milionarilor americani, banchet prezidat de faimosul motan siamez Xantipa. Și răsfoind ziarul „Sun" putem citi următoarele rînduri scrise de un reporter american: „În cursul vizitelor pe care le-am făcut timp de patru săptămîni în cartierele mizere ale New-York-ului am rămas consternat că oamenii trebuie să trăiască în condiții medievale. Am văzut case în care copiii sînt mușcați în leagăn și răniți grav de șobolani". Iată deci că în cea mai mare țară a occidentului se deschid perspective largi în fața șobolanilor!

Departe de noi orice ironie în legătură cu umanitarismul — sau mai bine zis zootarismul — doctorului Wittermans. Am dori numai să contribuim cu cîte ceva la completarea „documentului fundamental".

La capitolul „interzicerea vînatului" ar prinde bine să se anexeze următoarea povestire a unui martor ocular, apărută în ziarul englez „Daily Worker": „Pădurea este înconjurată din toate părțile de blindate precum și de detașamentele de infanterie înzestrate cu arme automate. În aer se aude zgomotul motoarelor. Bombardierele își varsă încărcătura fără nici o ochire specială. Ele folosesc și napalm. Dacă cineva vrea să se refugieze ajunge în bătaia armelor detașamentelor de încercuire... Și după ce focurile au ajuns la jăratic și zgomotul infernal al bombelor a încetat începe „pieptănarea" — o adevărată vînătoare". Toate astea s-au întîmplat în Kenya, colonia acelei țări în a cărei capitală — la Londra — se va întruni conferința „documentului fundamental". Spre liniștea doctorului Wittermans trebuie să precizăm că vînătoarea despre care se vorbește mai sus n-a fost îndreptată nici împotriva frumușeilor șerpi otrăvitori, nici împotriva blînzilor și drăgălașilor tigri, ci împotriva satelor tribului negru Kikuiu. Și mai putem preciza că „vînătorul" șef care a condus această expediție, locotenentul Griffts iubește cu pasiune cîinii de vînătoare și căprioarele...

Am dori de asemenea să aducem o oarecare contribuție la capitolul cu privire la „drepturile animalelor". Am putea istorisi o scurtă povestire. Există o țară... Călătorind prin această țară reporterul ziarului belgian „La Nation Belge" scria: „populația trăiește în bordeie sub pămînt. Focul este aprins direct pe pămîntul bătătorit și fumul rămîne mult timp în încăperea fără sobă și fără ferestre. Locatarii trăiesc mai mult sub cerul liber mulțumindu-se doar să doarmă în aceste „locuințe" și să se refugieze în ele în caz de ploaie". În această țară mai mult de 50 la sută din copii mor în primii ani ai vieții și 30 de copii din 40 mănîncă o singură dată pe zi. În această țară populația vlăguită de munca de sclavie s-a redus la jumătate în ultimii 70 de ani. Țara aceasta, din mica noastră povestire se numește Congo-belgian. Și — dacă nu ne înșelăm — țara din poveste este colonia acelui stat al cărui cetățean e doctorul Wittermans, a acelui stat unde el își desfășoară laborioasa activitate științifică. Ca să fim sinceri, ne îndoim dacă animalele din Congo belgian ar fi bucuroase să se aplice „principiul egalității în drepturi". Dacă animalele din multe țări și mai cu seamă din țările coloniale ar fi în stare — printr-un miracol — să vorbească, ele l-ar ruga probabil pe dr. Wittermans să nu le acorde drepturi egale cu ale oamenilor.

Aici e locul să precizăm: nimeni n-are nimic împotrivă ca animalele s-o ducă bine pe acest pămînt. Dar de ce să n-o ducă bine și băștinașii din Congo sau Kenia?

Și noi ne pronunțăm împotriva chinuirii animalelor, dar sîntem mai părtinitori cu oamenii. La noi omul este cel mai prețios capital.

Noi i-am propune doctorului Wittermans să depună eforturi pentru aplicarea principiilor „documentului mondial fundamental" în Congo belgian — de pildă. Să se construiască spitale pentru băștinași, să se interzică torturarea acestora, să li se acorde drepturile fundamentale.

Și-l asigurăm că asta nu i-ar scădea din prestigiul lui de apărător al drepturilor șerpilor, tigrilor și girafelor...

E. R.

Cultură fizică și sport

Tineri îndrăzneți

Însemnări din „Circuitul ciclist al R.P.R."

De-a lungul celor peste 2000 km. ai „Circuitului ciclist al R.P.R." s-au petrecut zeci și zeci de întîmplări. Din aceste întîmplări s-ar putea țese o povestire minunată despre tineri curajoși, despre tineri care știu să înfrunte și să biruie orice greutăți, care știu să lupte cu adevărat pentru victorie.

...Despre etapa Piatra Neamț-Tg. Mureș oprită de organizatori la Toplița din cauza condițiunilor atmosferice cu totul excepționale (ploaie, lapoviță, apoi ninsoare viscolită) s-a scris în ziare. Tot ce s-ar spune însă e mult prea puțin față de admirabilul efort al celor 50 de cicliști care au reușit să termine etapa, față de excepționala lor putere de luptă și de voință. Alături de cicliști cu o veche activitate ca Traian Chicomban, Gh. Șandru, E. Norhadian, Marin Niculescu, tineri ca Moiceanu, Constantin Dumitrescu, Rudolf Schuster, Andrei Folbert, C. Calcișca, Ștefan Poreceanu au arătat o dîrzenie cu totul deosebită, au dat dovezi de adevărat eroism.

Pentru cine a putut să urmărească această etapă este clar că numai o voință extraordinară a putut să-i facă pe cicliști să termine cursa. Acoperiți cu totul de noroi, uzi pînă la piele, apoi înghețați de către zăpada viscolită de pe muntele Creanga, cu buzele crăpate și învinețite, ei au continuat totuși să lupte. Mîinile erau înghețate. Pentru o pană care în mod normal nu ia mai mult de două minute, cicliștii pierdeau cîte 10-12, căci mîinile înghețate abia puteau repara. La sosire, cei mai mulți nici nu puteau vorbi de frig. Și totuși, nici la o oră după aceasta, în școala care-i adăpostea pe cicliști auzeai numai glasuri vesele, pline de voie bună.

POVESTEA TRICOULUI GALBEN

E o poveste simplă, dar care dă mult de gîndit cicliștilor. Sînt curse în care tricoul galben nu-și schimbă prea des purtătorul. Așa a fost anul trecut în circuit cînd Nicolae Vasilescu, cîștigătorul circuitului, nu a mai dat tricoul, odată luat. În acest an însă tricoul s-a plimbat deseori. L-au purtat alergătorii bulgari Iliev și Gheorghiev, apoi Ion Constantinescu, care au abandonat cursa între timp. După etapa de la Toplița l-a îmbrăcat Constantin Istrate, tînărul alergător de la Progresul. L-a ținut cîteva etape apoi, etapa a 9-a a făcut ca tricoul galben să treacă la alt alergător tînăr: Constantin Dumitrescu. Acum lupta pentru tricoul galben e încă deschisă. Abia duminică, pe stadionul Republicii vom cunoaște pe ultimul și totodată pe proprietarul — de astă dată fără drept de apel — al tricoului galben.

DESPRE PENE, DEFECȚIUNI ȘI „GHINIOANE"

Se știe doar că cei mai mari „dușmani" ai cicliștilor sînt penele și defecțiunile mecanice. Despre acestea trebuie scris în mod special. Nu atît pentru faptul că ele produc de multe ori schimbări de seamă în clasamentul general, ci pentru că ele prilejuiesc comportări deosebit de frumoase din partea concurenților. Cei care suferă defecțiuni sau pene trebuie să depună eforturi serioase pentru a-i ajunge pe ceilalți. Numărul celor care au scăpat pînă acum de pene și defecțiuni mecanice e foarte mic. Există totuși o serie de tineri care au „excelat în această privință".

CURSA CELOR TINERI

Dacă în circuitul de anul trecut s-au afirmat o serie de tineri, în acest an se poate spune despre circuit că este cursa celor tineri. În toate etapele îi afli pe cei tineri în plutonul fruntaș. Curajoși și combativi ei inițiază cele mai frumoase acțiuni. Evadările atît de spectaculoase, dar în același timp atît de grele au fost mai tot timpul inițiate de cei tineri. Constantin Dumitrescu, Gabriel Moiceanu, Ștefan Ștefu, Maxim, Andrei Folbert, Istrate, Ion Hora, Ion Sima, Poreceanu, Ion Vasile sînt numele celor mai tineri alergători și totodată numele unora din cei mai buni alergători din circuit. Despre dîrzenia și curajul lor se pot spune multe. Utemistul Constantin Dumitrescu a reușit să cîștige etapa Piatra Neamț-Toplița, după ce se oprise și se frecase cu zăpadă pentru a se dezgheța. Folbert a cîștigat etapa Tg. Mureș-Cluj cu toate că sosie la Tg. Mureș de la Toplița la ora 5 dimineața cu ultima mașină care i-a transportat pe cicliști de la Toplița la Tg. Mureș. Milea și Zanoni, alergători foarte tineri — n-au încă 20 ani — au reușit să treacă de multe ori linia de sosire înaintea unor alergători cu multă rutină și experiență. Și despre faptele tinerilor din acest circuit se mai pot spune încă multe...

PAULA NAVREA

COSTIN PETRESCU

In ziua de 15 octombrie a.c. a încetat din viață pictorul Costin Petrescu, în vîrstă de 83 ani.

Pictorul Costin Petrescu a fost unul dintre cei mai valoroși artiști de frescă și pictură monumentală.

Ani de-a rîndul a funcționat și ca profesor la Academia de Arte Frumoase din București.

Stingerea sa din viață a pricinuit o adîncă durere.

UN GRUP DE ARTISTI PLASTICI

REDACȚIA: București, Piața Scînteii Tel. Nr. 7.51.00. Secția scrisori Tel. 7.60.91. DIFUZAREA: Tel. Nr. 6.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii